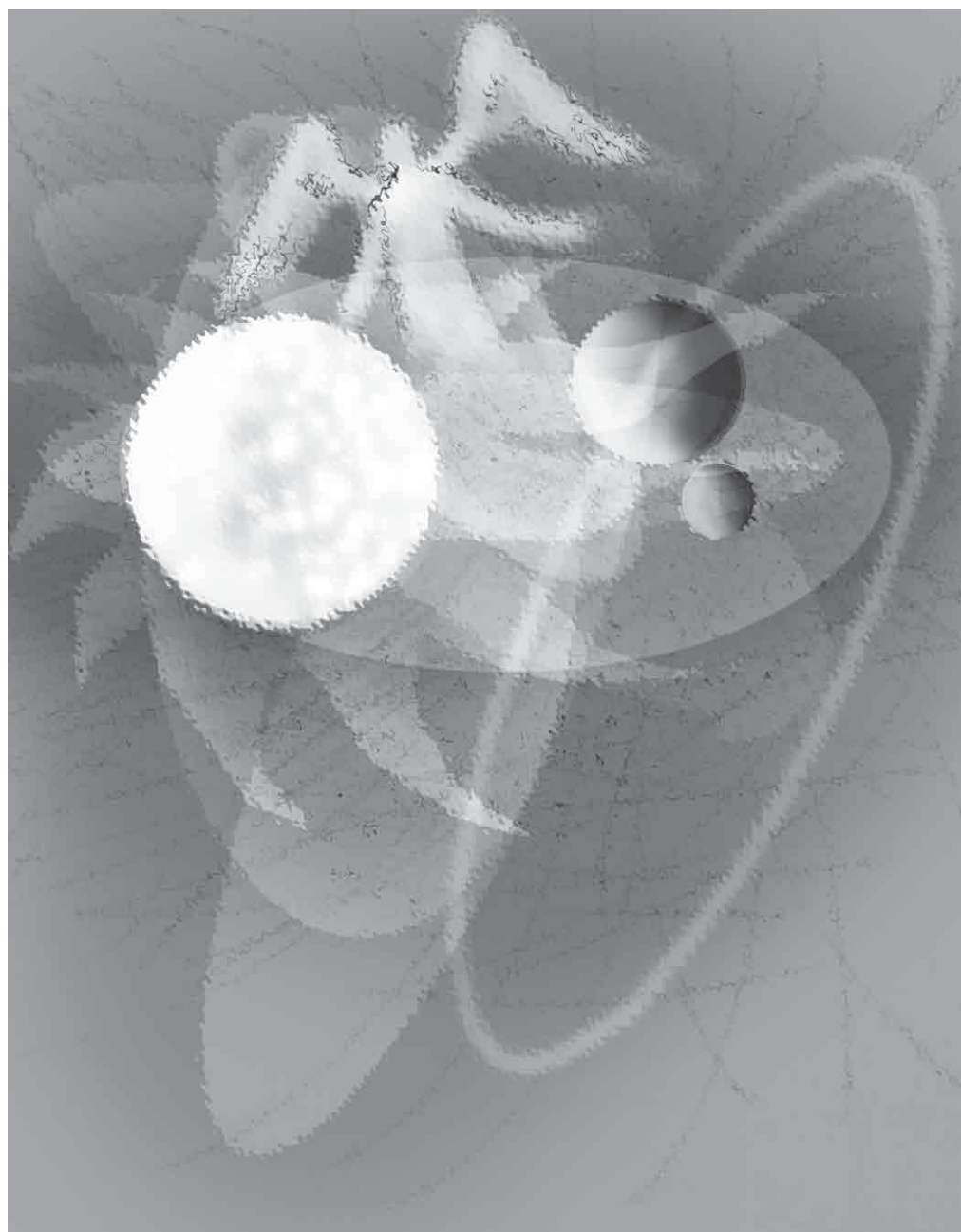

MARTTI LUTHER

Avioliitto on Jumalan säätämä

Koko maailmassa ei ole mitään parempaa, kallisarvoisempaa eikä arvokkaampaa kuin Kirkko, jossa kaikuu Jumalan sana ja Jumalaa palvellaan oikeilla menoilla, toisin sanoen uskolla, avuksihuutaen, kärsivällisyydellä, kuuliaisuudella jne. Kuitenkin sitä peittää risti, ahdistukset, huono maine, halveksunta, niin että maailman mielestä ei voi olla mitään rumempaa ja kamalampaa.

Katsopa itse Kristusta, onko mitään häntä kovaosaisempaa? ”Hän oli sairauden tuttava”, sanoo Jesaja, ”jota näkemästä me kasvomme peitimme” (Jes.53:3), ja kuitenkin hän on Jumalan Poika, kunnian kuningas ja kaikkien ihmisten Vapahtaja. Onko siis ihme, jos vain harvat näkevät avioliiton arvon ja syntymisen ihmeen? Tästähän ovat syntyneet tavalliset sanonnat siitä, että aviovaimo on välttämätön paha ja taas, että se on hankala, mutta hyvä. Mutta jos tutkisimme Jumalan sanaa, olisi arviomme toinen. Nyt me olemme perisyntynin sokaisemia emmekä vähääkään välitä Jumalan sanasta ja arvioimme vain sitä, mikä meitä loukkaa.

Oppikaamme siis tarkkaamaan Jumalan sanaa ja hänen tahtoaan, silloin kesitämme tyynin mielin kaikkea, niin katkeraa kuin se onkin. Mooses erottaa osuvasti himokkuuden paheen Jumalan teosta, kun hän niin usein korostaa sitä, että Saara on tullut raskaaksi ja synnyttänyt sen mukaan kuin Jumala oli puhunut, ja vielä siinä ikäkaudessa, jolloin intohimon hehku on heikentynyt. Tähän tapaan meidänkin tulee erottaa paheet, jotka liittyvät perisyntiin, Jumalan luomisteosta. Olen puolestani varma siitä, että minut on luotu mieheksi.

Avioliitto on Jumalan säätämä. ”Ei ole hyvä”, niin hän sanoo, ”ihmisen yksin olla”(1 Moos.2:18), mutta siinä kohtaavat hankaluudet, vaivat ja monenlaiset ahdingot. Entä sitten? Eikö tämä ole parempi, kun kerran näin olen Jumalalle otollinen? Ja että Jumala kuulee, kun huudan häntä avuksi ja kun hän päästää minut onnettomuuksista? Ja kun hän elämänkumppanin, hyvän aviovaimon avulla, johon olen liittynyt, monin tavoin minua hyödyttää jne.

Se, joka tällä tavoin elämänsä järjestää, sijoittaa itsensä paratiisiin puhtauteen. Sanooohan profeetta: ”Sinun hevosesi kulkevat lieten suurissa vesissä, mutta valjakosi pelastuu kuitenkin” (Hab.3:15,lat., Luth.). Samoin sattuu taloudessa, yhteiskunnassa, vieläpä Kirkossa yhtä ja toista: joka taholla hankaluuksia, mutta silti ne, jotka ottavat huomioon Jumalan sanan, säilyttävät henkisen tasapainonsa ja tuntevat olevansa turvassa. Jumalahan verhoutuu, niin kuin usein näyttämöllä, kerjäläisen vaatteisiin, vaikka onkin kuningasten kuningas ja herrojen Herra.

Niinpä profeetta sanookin häntä ”salatuksi Jumalaksi” (Jes.45: 15), sillä kiroukseen kätkeytyy siunaus, synnintuntoon vanhurskaus, kuolemaan elämä, ahdistukseen lohdutus. Sinun on vain tarpeen katsoa Jumalan sanaan; ne näet joilla ei sanaa ole, noudattavat tunteitansa ja jäävät lohdutusta vaille kyynelten ja murheen tullessa.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. Suomennos Heikki Koskeniemi, s. 185-187.

Uskonpuhdistuksen lahja ja velvoitus Augsburgin tunnustus ja sen Puolustus 475 vuotta ja Yksimielisyyden kirja 425 vuotta

Luterilaisella kirkolla on jälleen juhluvuosi. Augsburgin tunnustuksen ja sen puolustuksen julkaisemisesta on kulunut 475 vuotta ja koko Yksimielisyyden kirjan julkaisemisesta 425 vuotta. Myös jokavuotinen uskonpuhdistuksen alun muistopäivä 31.10, jolloin Martti Luther naulasi 95 teesiä Wittenbergin linnan-kirkon oveen, on lähellä.

Miksi tahdomme vuodesta toiseen juhlia uskonpuhdistusta ja miten voimme tehdä sen oikealla mielellä? Uskonpuhdistusta tulee tarkastella ensiksi Jumalan lahjana silloin eläneille ihmisille ja samoin myös meille. Uskonpuhdistuksen myötä paljastuivat uudestaan esiin sielun autuuden kannalta tärkeimmät asiat: yksin Raamatun sana on tuomari kristillisen opin ja elämän asioissa ja ihminen pelastuu yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Yleisessä opetuksessa nämä asiat olivat sekoittuneet ja jääneet unholaan. Epäilemättä Jumala varjeli omansa ja toteutti valintaansa myös lankeemusten keskellä, mutta keskiaikaisen paavikirkon opetukset eivät tuoneet sielulle Jumalan sanan ravintoa.

Uskonpuhdistus lähti liikkeelle erityisesti yhden syntisen, Martti Lutherin vakavasta kyselystä, kuinka voidaan löytää tie pelastukseen. Lähtökohta oli synnintunto. Omat synnit tulivat taakaksi. Jumalan laki osoitti, että taivas on suljettu synnin tähden. Autuutta ei löytynyt kieltäymyksistä eikä luostarista. Autuutta ei voinut saavuttaa Jumalalle annetuin lupauksin. Jumalan sanan heittäminen selän taakse ja välinpitämättömyys olisivat syösseet omantunnon tuuliajolle eikä rauhaa olisi löytynyt. Rauha kuitenkin löytyi Jumalan sanasta. Raamattu selitti itse itsensä ja osoitti, että Kristus on annettu syntisten Vapahtajaksi. Hän on pyyhkinyt pois velkakirjan ja avannut tien taivaaseen. Kristuksen työhön perustuva synninpäästö vapautti Lutherin omantunnon.

Uskonpuhdistuksen lahja meillekin on Jumalan puhdas sana ja sen opetus. Sen opin keskuksena on Kristus syntisten Vapahtajana. Juhlimme uskonpuhdistusta oikein, kun tunnustamme syntimme Jumalan edessä, uskomme ne anteeksi Kristuksen tähden ja haluamme elämässä ojentautua hänen käskyjensä mukaan. Uskonpuhdistuksen opetuksen mukaisesti meidän on elettävä jokapäiväisessä parannuksessa. Emme saa pitää pienenä sitä, että olemme tehneet syntiä. Lain mukaan synti edelleen ansaitsee rangaistuksen. Mutta syntinsä tunnustavalle on tarjolla armo Kristuksen tähden ilmaiseksi, ilman lain tekoja. Sama evankeliumi, joka vapautti Lutherin omantunnon, on voimassa tänäänkin uskottavaksi ja koko elämän perustaksi. Evankeliumin sisältö on sama kuin Aadamille, Eevalle ja kaikille pyhille kaikkina aikoina annettu lupaus ja ilmoitus Vapahtajasta.

Mihin uskonpuhdistus velvoittaa luterilaisia kristittyjä ja seurakuntia nykyäänä? On tärkeää, että tunnemme tunnustuksen. Se opettaa tänäkin aikana tärkeitä ja luovuttamattomia asioita vanhurskauttamisesta, kasteesta, Herran pyhästä ehtoollisesta ja monista muista asioista. Meidän tulee pitäytyä tunnustukseen samassa mielessä kuin luterilaiset seurakunnat alun perin siihen pitäytyivät. Yksimielisyyden ohjeen esipuhe mainitsee Augsburgin tunnustukseen pitäytyneistä seurakunnista ja kouluista: "Nämä ovat kristillisessä yhteisymmärryksessä ilman vähintäkään eripuraisuutta ja epäroimista siihen vedonneet, sen todistukseksi esiintuoneet ja siihen sisältyvän, pyhään Raamattuun tarkasti perustuvan, luotettavissa vanhoissa uskontunnustuksissakin lyhyesti esitetyn opin ainoaksi, vanhastaan yleisen oikeinopettavan Kristuksen seurakunnan uskomaksi, monenlaisia vääriä oppeja ja harhoja vastaan taisteltaessa saavuttamaksi ja nyt uusituksi yhteiseksi mielipiteeksi tunnustaneet ja sen lujana ja kiistämättömänä pitäneet." (Evangelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjat. 1948. Turku. Suom. A.E. Koskenniemi. s. 3.)

Uskonpuhdistusta tulee juhlia myös siinä tarkoituksessa, että kutsutaan toisiakin Jumalan sanan yhteyteen. Yksimielisyyden kirjan esipuheessa viitataan luterilaisten seurakuntien ulkopuolisiin ihmisiin, jotka eivät kuitenkaan pilkkaa oikeaa oppia. Heihin sovelletaan sanat: "... jotka toivottavasti Pyhän Hengen johduksesta kiintyvät ja kääntyvät niin kuin mekin, meidän kirkkomme ja koulumme, Jumalan sanan erehtymättömään totuuteen." (Emt. s. 9) Tarkoitus on siis itse kiinnittyä entistä lujemmin Jumalan sanaan ja kutsua toisiakin samalle tielle.

Uskonpuhdistus ja sen juhliminen on myös rajan käymistä. 1500-luvulla piti tehdä selvä ero toisaalta paavilaisiin ja toisaalta reformoituihin oppeihin nähden. Näin on myös tänä päivänä. Vaikka molemmissa joukoissa epäilemättä on vilpitömiä kristittyjä, jotka uskossa turvautuvat Kristukseen Vapahtajanaan, ei vääriä oppeja ja opettajia voi hyväksyä. Todelliset luterilaiset seurakunnat ovat Jumalan sanan ja tunnustuksen mukaan vanhastaan torjuneet väärät opit ja opettajat keskuudestaan. Näin on edelleen toimittava sen tähden, että voimme juhlia uskonpuhdistusta oikealla mielellä eli katumuksessa ja uskossa Jumalan sanaan tarttuen, pyytäen vahvistusta siinä pysymiseksi ja Jumalan sanaa toisillekin levittäen.

“Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita.”

Matt. 16:18.

Oletko saanut sen kalliin uskon, että saat olla elävänä kivenä Kristuksen temppelissä ja rakentua siinä toisten kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä? Silloin löydät tässä Jumalamme ja Herramme Kristuksen sanassa mitä lohduttavimman ja riemastuttavimman kiinnekohdan uskollesi. Haluamme nyt ammentaa tästä lupauksen sanasta sydämилlemme lohdutusta ja riemua.

Olemme varmasti yksimielisiä siitä, että tämä nykyinen maailmanaika on paha ja että se loppua kohden käy yhä pahemmaksi. Paikallisesti voi jossakin, missä Jumala kokoaa valittujansa seurakuntaansa, tapahtua ilahduttavia käänteitä parempaan, mutta kokonaistilanne ei maailmanlaajuisesti näytä paranevan. Omassa maassamme koemme suurta luopumusta, mikä erityisesti murehduuttaa mieliämme. Ehkä kyselemme, mitä on edessäpäin ja mitä olisi tehtävä. Vaikka Pyhä Henki tulee murheelliseksi uskovien sydämissä ja huokaa syvään, Jumala on kuitenkin järjestänyt asiat siten, että uskoville löytyy Jumalan sanasta saman Hengen lohdutusta ja virvoitusta Kristuksen Kirkon kovimpiinkin vaiheisiin.

1. Mikä on se kallio, jolle Kristus rakentaa seurakuntansa

Tekstimme on siitä erittäin tärkeästä keskustelusta, jonka rakas Vapautajamme kävi opetuslastensa kanssa siitä, kuka hän on. Hän kysyi: “Kenen te

sanotte minun olevan?” Siihen Pietari ehätti vastaamaan kuin kaikkien nimissä: “Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Tämän vastauksen Jeesus hyväksyi sanomalla: “Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” Ja Jeesus jatkoi: “Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita.” Toisin sanoen, Pietari, sinä olet mies kalliolla, ja sille samalle kalliolle, jolla sinä olet, minä rakennan koko seurakuntani.

Alkutekstissä on kalliosta käytetty sanaa *petra*, ja Pietarista sanaa *Petros*. Samaan tapaan voisi joku, joka on kotoisin Kallion kaupunginosasta Helsingissä, saada nimekseen Kalliola, siis mies, joka asuu Kalliossa. Nimi Pietari tahtoo siis ilmaista, että Simon Joonaan Poika on kalliolla.

Kun tutkimme tätä Jeesuksen sanaa, niin huomaamme, että hän ylistää Pietaria autuaaksi sen johdosta, että hän on sillä kalliolla, jolla kaikki muutkin autuaat, hänen koko Kirkkonsa, tulevat olemaan. Pietari ei ole siis jokin harvinaisen poikkeus. Hän on tässä kohden jokaisen uskovan, jokaisen pelastuvan perikuva, prototyyppi. Olennaista on, että hän on kalliolla ja että taivaallinen Isä on ilmoittanut hänelle, kuka Jeesus on. Tämä on totta jokaisesta uskovasta, koko Kristuksen Seurakunnasta.

Mikä tämä kallio sitten on? Se on Pietarin tunnustus: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Se ei ole inhimillisen järjen kehitelmä. Se ei ole Pietarin nerokas oivallus. Vaan se on Pietarin Kristus- tunnustus, taivaallisen Isän antama ja ilmoittama. Se on Jumalan oma sana Jeesuksesta. Se on elävän Jumalan antama sana ja tieto jokaiselle uskottavaksi ja omistettavaksi.

Tässä ei ole olennaista niinkään se, että juuri apostoli Pietari lausui tuon tunnustuksen. Yhtä hyvin se olisi voinut olla joku toinenkin apostoli. Mutta merkityksellistä tässä yhteydessä on se, että Pietari aivan heti kohta tämän jälkeen alkoi puhua omiaan ja tahtoa Jeesusta pois kärsimyksen tieltä. Tämä osoittaa sen, ettei Jeesus rakenna Kirkkooan Pietarin heikolle lihalle, hänen lankeilevalle persoonalleen, vaan että se kallio, jolle Kristus Kirkkonsa rakentaa, on jotakin muuta. Jos Kirkko olisi rakennettu Pietarille, kuten paavikirkko opettaa, se ei voisi vastustaa helvetin voimia ja kavaluutta eikä Jeesuksen sana voittavasta Kirkosta voisi toteutua.

Niin, mikä siis on se kallio, jolle Seurakunta on rakennettu? Se on se Pietarin tunnustus, jossa yhdistyy kaksi asiaa. Nämä asiat ovat Jumalan ilmoitus ja Kristus. Tämän asian lausuu Raamattu itse uskovista näin: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa

rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." Ef. 2:19–22. Tämä kaikki merkitsee sitä, että Jumala antaa meille voiton sen uskon kautta, joka turvaa Raamatun ilmoittamaan Kristukseen ja ammentaa uskonsa ja oppinsa siitä sekä karkottaa kiusaajan Sanalla. Tämä merkitsee edelleen sitä, että Jumalan seurakunnalle Raamattu ei ole lakikirja tai säädöskokoelma, vaan ennen kaikkea kirja Kristuksesta ja hänen tuomastaan voitosta. Jumalan Kirkko ei suinkaan hylkää lakia, vaan vahvistaa sen, mutta se ei rakenna pelastustaan oman lain täyttämisenä, vaan armon varaan Kristuksessa.

Kun helvetin portit eivät voita Jumalan seurakuntaa, silloin kestää se perustus, jolle seurakunta on rakennettu. Kestää Raamattu ja kestää Kristus. Jumalan sanaa vastaan on kiusaaja maailman alusta asti marssittanut epäuskon joukkonsa. Monia voittoja kiusaaja onkin saavuttanut epäuskoisissa, mutta aina Raamattu on kestänyt ja ratkaisutaistelu on jo käyty. Sen voitti meidän veljemme ja Vapahtajamme Herra Kristus täyttämällä viimeistä piirtoa myöten pyhän Raamatun ennustukset ja pitämällä kiinni kirjoitetusta Sanasta. "Se on täytetty!". Täytetty on kaikki lain vaatimukset, loppuun suoritettu koko lunastustyö. Velkamme on kokonaan maksettu. On uskon, autuuden omistamisen ja ilon otollinen aika.

Kiusaaja on kaikkina aikoina pyrkinyt sysäämään Kristuksen paikaltaan Seurakunnan päänä, kulmakivenä ja perustuksena. Se on tapahtunut karkealla tavalla kieltämällä tykkänään hänen jumaluutensa, kuten juutalaisuus,

islam ja modernit teologit tekevät, ja hieman peitetymmällä, salakavalam-
malla tavalla rajoittamalla hänen lu-
nastustyötänsä, kuten tekevät esimer-
kiksi paavikirkko, synergistit ja itse
asiassa kaikki ne, jotka kieltävät yleis-
sen vanhurskauttamisen. On muistet-
tava, että jääminen lain alle yhdessä
kohdassa, on kokonaan armosta lan-
keamista ja koko lain tuomittavaksi
jäämistä. Sanooahan apostoli: “Ja minä
todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka
ympärileikkauttaa itsensä, että hän on
velvollinen täyttämään kaiken lain”
(Gal. 5:3).

Se kallio, jolle Jeesus rakentaa
Kirkkonsa, on pyhän Raamatun sana
sekä Kristus ja hänen lunastustyönsä.
Raamatun Kristus sanassa ja sakra-
menteissa meille aivan henkilökohtai-
sesti ojennettuna ja jaettuna on kallio,
jota helvetin portit eivät voita. Se
kallio on kestävä ja vankkumaton. Se
kallio ei ole väärin, turmeltuneella jär-
jellä käsitetty Raamattu, vaan Kris-
tuksesta käsin ymmärretty Jumalan
sana. Autuas olet siis myös sinä, jolla
on Raamattuun perustuva usko Kris-
tukseen. Mutta jos sivuutat Raamatun
ilmoituksen ja Kristuksen työn, sinulle
käy kuin hairahtuneelle Pietarille, joka
sai kuulla Jeesuksen sanan: “Mene
pois minun edestäni, saatana; sinä olet
minulle pahennukseksi, sillä sinä et
ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan
sitä, mikä on ihmisten.” (Matt. 16:23).
Silloin et ole Jumalan sanan kalliolla,
vaan ihmisajatuksissa. Niistä, jos nii-
hin olet joutunut, sinun, rakas ystävä,
on palattava parannuksessa oikealle,
kestävälle perustalle, ilmoitetun Kris-
tuksen varaan pyhän kasteesi armo-
liittoon. Muuten et pelastu.

2. Kristus itse rakentaa Hengel- lään Kirkkonsa

Herra Kristus sanoo: “Tälle kalli-
olle minä rakennan seurakuntani.”
Kuka siis rakentaa Kirkon? Kristus,
hän itse.

Miten suuri lohdutus tämä totuus
mahtoikaan olla apostoleille, kun he
Jeesuksen käskystä lähtivät monen-
laisten vaarojen ja vastustuksen tielle
julistamaan evankeliumia kaikkeen
maailmaan! He saivat lähteä tietoisina
siitä, että työ sittenkin onnistuu. Ja
eikö paljoa enemmän tämä ole valtava
lohdutus meille, kun me näemme
enimmäkseen pyrkimystä vain rauni-
oittaa Kirkkoa eikä sitä rakentaa. Meil-
lä on syvä huoli ja sydämen rukous
Kristuksen Kirkon tulevaisuudesta ja
läheistemme uskoon tulemisesta. Mut-
ta meitä lohduttaa tieto, että Kristus
itse rakentaa Kirkkonsa. Ja hän voi
tehdä monin verroin enemmän kuin
mitä me voimme ja ymmärrämme.
Meidän on oltava uskollisia siinä, mikä
meille on uskottu, mutta itse työn he-
delmät on jätettävä Herran käsiin. Niin
on hyvä.

Vaikka Herra itse rakentaa Kirk-
konsa, hän kuitenkin käyttää tässä
työssä meitä uskovia ihmisiä. Niin
kuin hän lupasi antaa Pietarille, tuolle
uskovalle, kalliolla seisovalle miehel-
le, taivasten valtakunnan avaimet, niin
hän on antanut ne koko Kirkollensa,
kaikille, jotka ovat samalla kalliolla
Kristuksessa Jumalan sanan perustalla.
Niitä, jotka ovat julkisessa saarna-
virassa ja jotka julistavat apostolis-
profeetallista sanaa, pyhä Raamattu
kutsuu Kristuksen “työtovereiksi” (2
Kor. 6:1), mutta se myös sanoo kaikkia

uskovia "kuninkaalliseksi papistoksi", jonka tehtävänä on julistaa Jumalan jaloja tekoja (1 Piet. 2:9). Kun siis uskovat toimivat täällä maailmassa evankeliumin asialla Kristuksen käskyn mukaisesti, silloin Kristus itse rakentaa Kirkkoansa. Tämä työ tapahtuu taivaaseen astuneen Kristuksen siunaavien kätten alla (Luuk. 24:51) ja hänen lohdullisen lupauksensa suojassa: "Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." (Matt. 28:20).

Kirkkonsa rakennustyöhön Kristus lupasi meille Puolustajan, Pyhän Hengensä, joka ottaa hänen omastaan ja julistaa meille (Joh. 16:14). Niin tämä rakentaminen on laadultaan hengellistä, kuten apostoli Paavali sanoo: Kristuksessa "tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä" (Ef. 2:22). Tuloksena on hengellinen Kirkko, jokaiselta kiveltään ja jäseneltään, Kirkko, jota emme voi fyysisin silmin täällä nähdä. Uskomme ja tunnustamme sen olemassaolon: "Minä uskon yhden, pyhän, kristillisen Seurakunnan."

Tämä hengellinen temppeli on Pyhän Hengen luomus, ja koska Pyhä Henki on Kristuksen Henki, se on Kristuksen rakentama. Jumaluuden persoonat eivät vedä eri suuntiin, vaan toimivat yhdessä samaan suuntaan. Samalla kun ymmärrämme Kristuksen Seurakunnan hengelliseksi temppeliksi, on meidän tarkasti pitäydyttävä pyhän Raamatun opetukseen Pyhän Hengen toiminnasta. Hän ottaessaan Kristuksen omasta ja jakaessaan sen uskoville, ei tee sitä ilman välineitä. Pyhä Henki jakaa meille Jumalan armoa sanalla ja sakramenteilla, kuten

Jeesus sanoo: "ottaa minun omastani ja julistaa teille".

Jotta Kristuksen Kirkko voisi rakentua Jumalan tahtomalla tavalla hengelliseksi huoneeksi, siihen tarvitaan armonvälineet ja niiden asiallinen, Raamatun opettama käyttö. Luterilainen tunnustus sanoo tämän kokoausti Augsburgin tunnustuksen 7. uskonkohdassa: "Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan." Tämä tapahtuu paikallisseurakunnassa.

Tämä yksinkertainen totuus on maassamme sitä mukaa hämärtynyt kuin puhdas Jumalan sana ja evankeliumin oikea ymmärrys on seurakuntien omasta julistuksesta hävinnyt. Oikeaan seurakunnalliseen toimintaan Kristus on antanut uskovilleen vallan ja valtuudet suoraan jo kasteessa saatuna lahjana.

Helvetin portilla ei ole jumalallista oikeutta tunkeutua Kristuksen ja hänen seurakuntansa väliin ja estää Kirkolta puhtaiden armonvälineiden käyttö. Uskovilla on aina niihin oikeus, ja jos vainonalaisissa tai täysin yksinäisissä olosuhteissa seurakunnallinen kokoontuminen ei ole mahdollista, Kristus huolehtii sanallaan yksinäisestäkin uskovasta niin kuin parannukseen tulleesta Joonasta meripeden vatsassa. Siinä ulkonaisessa toivottomuudessa, ahtaudessa ja pimeydessä Joona tunnusti: "Herrassa on pelastus" (Joona 2:10).

3. Jumalan Seurakunta on rakennus

Kiinnitämme nyt huomiotamme siihen, että Kristuksen Kirkko on ra-

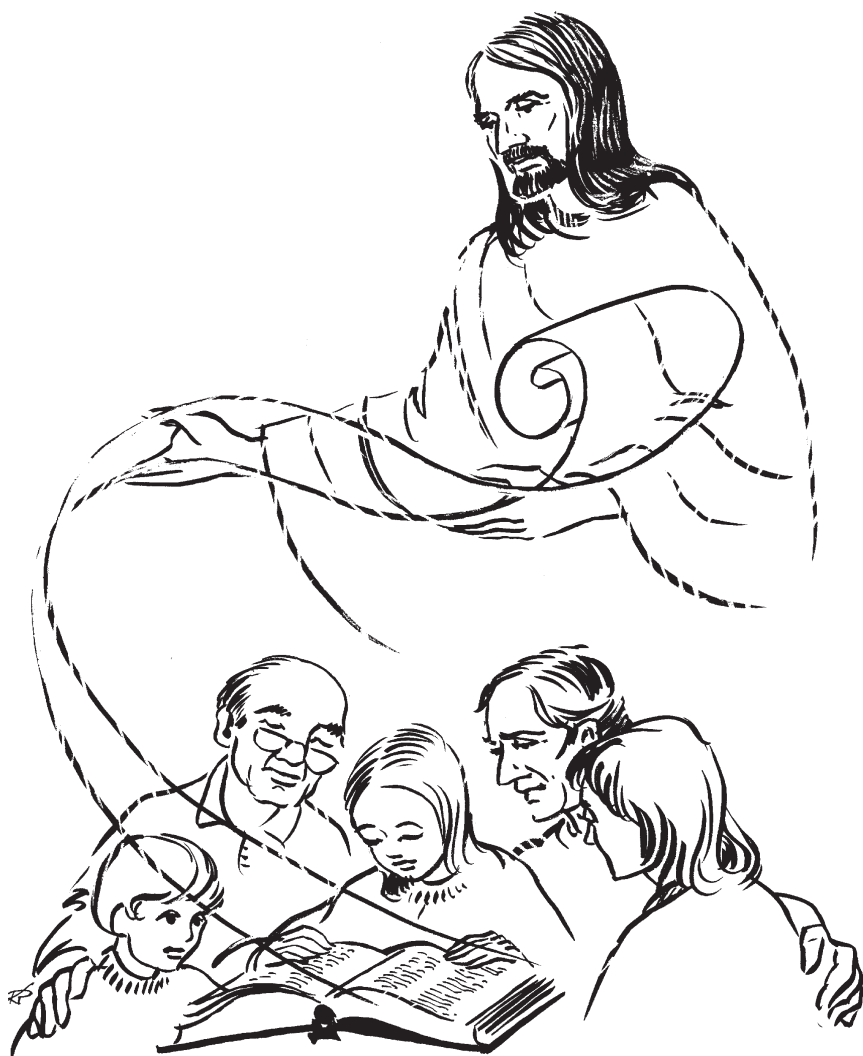
kennus, jota nyt rakennetaan täällä ajassa. Olemme selvillä siitä, että rakentaminen vaatii rakennuspaikan, varoja, piirustukset ja suunnitelmat, rakennusluvan sekä paljon työtä ja valmiiksi saattamisen, vieläpä lopputarkastuksenkin. Kun nyt uskovat ovat mukana tässä Kristuksen rakennustyössä, on meidän tarpeen tuntea, miten se tapahtuu. Toisin sanoen meidän on tarpeen tuntea se, millä tavoin Jumala kokoaa valittujensa täyden luvun iankaikkiseen elämään.

Rakennuspaikka on koko maailma, missä ikinä ihmisiä on. "Menkää kaiken maailmaan", Jeesus sanoi. Varat rakentamiseen ovat jo koossa yhden miehen ansaitsemina. Ne ovat Jeesuksen antamat lunnaat. Apostoli Pietari sanoo: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Piirustukset on Jumala jo tehnyt ja hän on antanut kaikki tarvittavat, aivan selvät rakennusohjeet Sanassaan. Hän on ilmoittanut suunnitelmansa saada rakennus täysin valmiiksi viimeiseen päivään mennessä. Hänen suunnitelmaansa kuuluu, että evankeliumi on saarnattava kaikessa maailmassa kaikille kansoille. Siihen kuuluu edelleen se, että evankeliumi kokoaa eri paikkakunnilla uskovat Jumalan ja Kristuksen seurakunniksi ja että niissä julkisen saarnaviran välityksellä hoidetaan sielut sanan saarnalla ja sakramenteilla ja että tämä jatkuu totuudessa polvesta toiseen, edellisen polven siirtäessä nousevalle polvelle sen, mihin itse on uskonut. Virrentekijä sanoo: "Ja mei-

dän polkuamme saa Taas lapsemmekin taivaltaa. He kyntää kerran peltomme ja uskoo kuin me uskomme."

(VK 1938 462:4). Ajalliset olosuhteet, kuten kyntäminen ja muu elinkeinoelämä, ovat paljon muuttuneet ja yhä muuttuvat. Joudumme ja saamme niihin mukautua, vaikka se voi tehdä kipeääkin. Mutta uskon asia on tarkoitettu pysyväiseksi. Sitä varten tarvitsemme itsellemme ja lapsillemme seurakunnan, jossa luterilainen tunnustus toteutuu, niin että Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan oikein Kristuksen asetuksen mukaan ja että se tapahtuu yksimielisesti koko opissa ja kaikissa sen kohdissa. Tämän puutteeseen ei ole mukautuminen. Meidän on muistettava, että Kristus on antanut uskovilleen täyden avaintenvallan, paimenten kutsumisoikeuden ja kokoontumisvapauden kuulemaan hänen ääntänsä. Sen hän teki jo kasteessa, kun hän synnytti meidät uudesti ja teki meidät kuninkaalliseksi papistokseen.

Kristus kysyy: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?" Toisin sanoen, hän kysyy meiltä: 'Olettehan selvillä kirkollisesta tilanteesta? Tiedättehan missä mennään?' Ja hän kysyy myös meiltä: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Ja kun hän kuulee vastauksen: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika", hän heti ennättää vakuuttamaan soveltaen tuota Pietarille lausumaansa sanaa tähän tapaan: 'Sinä olet minun sanani ja työni lujalla kalliolla. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani ja helvetin portit eivät sitä voita.' Ja sen jälkeen hän heti lisää: 'Minä olen antanut sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä,

se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.' Jeesus ikään kuin sanoo: Ryhdy rakennustyöhön. Sinulla on kaikki, mitä tarvitset. Sinulla on

rakennuslupa, varat, tarvikkeet ja ohjeet. Älä loukkaa minua äläkä halveksi minun antamaani lupaa, valtaa ja käskyä. Älä kysy neuvoa lihalta ja vereltä (vrt. Gal. 1:16).

Paavali ei kysynyt neuvoa “lihalta ja vereltä” saatuaan Kristukselta kutsumuksen apostoliksi evankeliumin työhön. Hän ei kysynyt neuvoa edes Jerusalemissa olevilta arvostetuilta pyhiltä ja suurilta apostoleilta (Gal. 1:17). Niin älä sinäkään kysy ihmisten, heistä parhaimpienkaan, inhimillistä neuvoa, kun on kysymyksessä Jumalan tahto Kristuksen Kirkon rakentamisessa, vielä vähemmän älä pyydä lupaa tai hae oikeutta helvetin porteista toteuttaaksesi minun tahtoani. Seuraa vain Vapahtajan ja hänen apostoliensa käskyjä ja ohjeita Jumalan seurakunnan rakentamisessa.

Aivan eri asia on kysyä Jumalan sanan neuvoa ja ohjausta niiltä, jotka sen tuntevat. Pyysihän Etiopian hoviherrakin ohjausta evankelistafilipukselta Raamatun ymmärtämisessä ja pääsi sillä opetuksella Vanhasta liitosta Uuteen liittoon ja sen kasteen riemuliseen osallisuuteen.

Jumalan muuttumaton tahto on, että on olemassa totuudessa pysyviä seurakuntia ja niillä oikea saarnavirka maailman loppuun asti. Tätä tahtoa emme saa vastustaa, ettemme olisi helvetin porttien asialla. Tällaisten seurakuntien olemassaolon ja työn edistäminen on Kristuksen Kirkon rakentamista sen oikeiden tuntomerkkien mukaan.

Kristus hallitsee vihollistensaakin keskellä ja vie myös sieltä voittosaalista. Meidän asiamme ei ole kuitenkaan tietien liittoutua hänen vihollisiinsa ja edistää millään tavoin heidän työtään.

Kun loppukatselmus tulee, silloin kootaan koko Kristuksen Seurakunta, tuo Ylkänsä vanhurskaudella vaate-

tettu morsian hääjuhlaan, ja tässä seurakunnassa ei ole oleva tahraa eikä ryppyä eikä muuta sen kaltaista, vaan se on oleva ihana ja kaikin tavoin moitteeton hääasussaan.

4. Kristuksen Kirkkoon käydään sisälle armon portista

Yleensä kristillisen kirkkorakennuksen voi helposti tunnistaa sen päätuntomerkistä, rististä. Myös Kristuksen Kirkolla on pettämättömät tuntomerkkinsä, joiden nojalla se voidaan löytää ja siihen pitäytyä. Ne ovat ne armonvälineet, joilla Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. On monenlaisia muitakin tuntomerkkejä, kuten esimerkiksi rukous ja vainonalaisuus, mutta ne eivät ole pettämättömiä, koska niitä voi olla myös ulkokultailijoilla ja harhauskoisilla. Mutta missä sana ja sakramentit eli armonvälineet ovat puhtaina ja oikeina jatkuvassa käytössä, siellä täytyy olla Jumalan seurakunta sen pettämättömän lupauksen mukaan, että Jumalan sana ei palaa tyhjänä takaisin (Jes. 55:8–11). Ja koska Pyhä Henki on totuuden Henki, tulee näiden välineiden olla totuudessa puhtaat. Jos niihin sekaantuu valhetta, se on merkki helvetin porttien hävittävästä toiminnasta, mitä todellinen Kristuksen Kirkko ei saa koskaan sallia eikä koskaan salli. Se tuntee kiusaajan juonet ja uskoo todeksi Raamatun sanan: “Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan” (Gal. 5:9).

Kaupunkiin käytiin portista. Siinä hoidettiin monenlaisia virallisia ja epävirallisia asioita, käytiin myös oikeutta. Jos vihollinen onnistui valtaamaan

portin, sen katsottiin saaneen kaupungin valtaansa. Jumalan kaupungin portti on siinä, missä Jumala ilmoittaa itsensä ja ilmestyy meille armoineensa, kuten patriarkka Jaakob sanoi: "Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti" (1 Moos. 28:17). Toisin sanoen, missä on Jumalan sana ja pyhä evankeliumi, siinä on taivaan portti avoinna meidän syntisten käydä sisälle synneistä päästettyinä.

Tälle portille tulemme jo tässä elämässä, emme vasta kuoleman jälkeen. Tulemme joka kerta, kun saamme kuulla ja uskoa synninpäästön sanan evankeliumin sanassa ja ehtoollisen sakramentissa. Sille portille ja siitä sisään meidät kannettiin, kun meidät tuotiin pyhälle kasteelle, tuolle virkistävälle, armorikkaalle elämän lähteelle. Tästä portista käymme sisälle Jumalan kaupunkiin ja hänen pyhään temppeliinsä rukoillen publikaanin uskon rukousta: "Jumala ole minulle syntiselle armollinen". Siitä portista käymme uskon kautta vanhurskaina sisälle ja rakennumme elävän Jumalan huoneeksi Hengessä.

On myös toisia portteja, helvetin portteja. Kun taivaan portilla jaetaan oikeutta Jumalan hyvän, armollisen tahdon ja totuuden mukaan, niin helvetin porteilla vallitsee valheen voima ja kiusaajan kadottava vimma, vaikka rakkaudesta puhuttaisiinkin. Taivaan portilla Jumala sanoo: "Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi" (Jes. 1:18). Helvetin porteilla on monenlaisia oppeja ja vaatimuksia pelastuksen saa-

vuttamiseksi, ja niillä vääristetään kaikella perkeleen juonikkuudella Kristuksen hankkima oikeus syntisen käydä sisään armon porteista. Yhteistä kaikille noille on valheen valta ja vaatimus, että ihmisen on ansaittava itse autuus teoillaan.

Valheen valta on siinä, ettei pyhän Raamatun sana saa olla uskon ja opin ainoa ohje ja tuomari, eikä Kristus "lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka usko" (Room. 10:4).

Kristuksen laumaan tullaan vain yhdestä ovesta, kuten Kristus sanoo: "Minä olen lammasten ovi" (Joh. 10:7). Siihen tullaan vain yhden opin opettamina, kuten Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni." (Joh. 10:27–28). Tai: "He tulevat kaikki Jumalan opettamiksi" (Joh. 6:45). Helvettiin taas käydään monista ovista ja porteista.

Nyt nämä, taivaan portti ja helvetin portit, ovat toisiaan vastaan. Ne käyvät oikeutta aivan erilaisin perustein. Helvetin portit ryntäävät Jumalan porttia vastaan. Jeesus kuvaa sitä näin: "Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu" (Matt. 7:25). Taistelussa valheen, epäuskon ja teko-opin moninaisia hyökkäyksiä ja totuuden vääristelyä vastaan Jumalan Seurakunnalla on Jeesuksen luja, lohdullinen ja riemullinen lupaus: "Helvetin portit eivät sitä voita".

Markku Särelä. 23.8.2005.

Mikä on raittiin kristityn puku

Mutta me, jotka olemme päivän lapsia, olkaamme raittiit, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypärinämme pelastuksen toivo. Sillä ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.
1 Tess. 5:8–10.

Jumalan sana kehottaa meitä olemaan uskossamme raittiita. Tämä raittius on sellaista, mikä kestää kaikessa päivän valon ja jossa ei tarvitse kätkeytyä pimeyden verhoon. Olemme päivän lapsia. Se on Kristuksen, valon, seuraamista taivastiellä. On itsestään selvää, ettei tähän raittiuteen kuulu alkoholin aiheuttama harkintakyvyn puute eikä juopuneena toikkaroiminen. Se on kuitenkin paljon laajempi asia. Jumalan tahto on, että kristityt ovat uskossaan kaikin tavoin raittiita, niin että valvovatpa he tai nukkuvat, he elävät yhdessä Kristuksen kanssa.

1. Meidän tulee olla raittiita pelastuksen omistamisen asiassa

Kristikunnassa vallitsee suuri epäraitius kysymyksessä pelastuksesta.

Mainitsen eräitä pahimpia epäraittiuden ilmiöitä.

Paavikirkko opettaa, ettei Kristus ole sovittanut ihmisen kaikkia syntejä, vaan että ihmisen itse pitää sovittaa niistä osa kiirastulessa. Se opettaa edelleen, että kirkko voi esirukouksillaan vapauttaa kiirastulesta ja että eräiden hyvien pyhien ihmisten, ns. pyhimysten ansioita voidaan käyttää siinä apuna. Ja se voi esimerkiksi luvata, että kun maksaa 5 dollaria, niin pääsee kiirastuliyhdistykseen (tämä on 60-luvun hinnasto), kun maksaa 25 dollaria, niin saa koko perheensä mukaan. Ja silloin kirkko rukoilee niin ja niin monta rukousta näiden puolesta, että pääsevät kiirastulesta nopeammin pois. Näin Kristuksen koko maailman syntien edestä tapahtunut sovitus työnnetään sivuun ja pystytetään ihmisen omaa vanhurskautta. Se ei ole raittiutta, vaan hengellistä juopumusta ja pimeydessä toikkaroimista.

Reformoidut etsivät Pyhää Henkeä ohi sanan ja sakramenttien ja korostavat ihmisen osuutta kääntymyksessä, kuten myös sekä roomalaiskatoliset että ortodoksit tekevät. Reformoidut sivuuttavat tässä asiassa ne välineet, armonvälineet, joilla Pyhä Henki vaikuttaa uskon, ja väittävät, ettei Pyhä Henki tarvitse kulkuneuvoja. Kristus

on kuitenkin säätänyt evankeliumin saarnan ja synninpäästön, kasteen ja ehtoollisen ja on liittänyt Henkensä ja armonsa niihin. Jos aiomme pysyä raittiisti kaidalla tiellä, on meidän pysyttävä sanan ja sakramenttien ohjauksessa, muuten hoipertelemme sinne tänne ja joudumme pois Hengen ohjauksesta.

Kysymys ei ole lainkaan siitä, mitä Jumala valtasuuruudessaan voi tehdä, vaan siitä, mitä hän on luvannut ja mihin hän, Majesteetti, on meidät sitonut. Yksin hänen armollisen lupauksensa, säätämyksensä ja käskynsä tulee antaa suunta meidän uskollemme, eikä niin, että me saisimme määrätä hänelle, että

hänen olisi toimittava niin, kuin hän valtasuuruudessaan voi. Tuollainen väärä asenne on hengellisesti juopuneen rehvastelua. Uskossaan raitis sen sijaan etsii Jumalan armoa, Kristusta ja pelastusta armonvälineistä, ei halveksi niitä, vaan elää niiden osallisuudessa.

Ja kaikki ne, jotka uskovat itse voivansa myötävaikuttaa kääntymykseen, nuo ns. synergistit, rehvastelevat juopuneen tavoin omilla hengellisillä kyvyillään, vaikka olisi synnintunnustuksen ja nöyrytymisen paikka.

Kun Jumala vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, kuuluu uskon raittiuteen etsiä Jumalaa silloin kun hänet löytää voidaan ja sieltä, mistä hänet

löytää voidaan. Siis sieltä, missä evankeliumia saarnataan, ja silloin, kun sanotaan: “tänä päivänä”. Jättäytyminen evankeliumin saarnan ulkopuolelle, on sammumista omaan öiseen humalatilansa. Mutta kun saamme tulla kuulemaan evankeliumia, se on kuin kesäpäivän koitto ja uusi huomen.

Raitis usko etsii omantunnon turvaksi Jumalan edessä Kristusta armonvälineistä, löytää ja omistaa hänet ja tuo tunnolle rauhan. Sillä tekstimme sanoo “ei Jumala ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka on kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.” Nämä ovat tavattoman lohdulliset sanat. Erityisesti niille, jotka oman huonoutensa tuntevat, jotka ehkä ovat väsyneitä, sairaita, eivätkä tiedä näkevätkö huomista päivää. “Valvoimmepa tai nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan.” Sitä varten Kristus on kuollut - kuollut meidän edestämme ja siinä on koko lunastus.

2. Raitis usko asettaa meidät vaeltamaan Jumalan kasvojen edessä

Humalainen ei pysy kaidalla tiellä, vaan hoipertelee sinne tänne ja lopulta ehkä tuupertuu ojan pohjalle. Sen sijaan sillä, jolla on raitis usko, on elä-

mälleen selkeä suunta. Hän vaeltaa Jumalan kasvojen edessä. Sinne päin on matka, missä Jumalan kasvot siunaavina katsovat meihin. “Herra valistakoon kasvonsa teille!” “Herra kääntäköön teille kasvonsa!” - ahdistuksissammekin. Näin meitä on siunattu. Tässä siunauksessa, Jumalan kasvot meihin päin ja meidän kasvomme Jumalaan päin, olemme lähteneet jumalanpalveluksesta, palataksemme jälleen saamaan uudelleen tämän siunauksen.

Kun uskova vaeltaa Herran kasvojen edessä, hän vaeltaa sydämellään hänen sanansa ja käskynsä. Hän tietää olevansa aina kaikkinäkevän Jumalan kasvojen edessä, hänen, joka on meille laupias ja haluaa suoda ja antaa meille vain hyvää kuin isä lapselleen. Kun olemme häneltä niin paljon saaneet ja yhä saamme armoa armon päälle, haluamme kiittää häntä ja osoittaa häntä kohtaan kuuliaisuutta ja kiittollisuutta kulkemalla hänen viitoittamaansa tietä suoraan eteenpäin. Niin haluamme olla raittiita. Emme halua horjua oikean ja väärän opin välillä. Emme halua myöskään ottaa mallia maailmasta ja sen menosta, vaan rakkaudessa ja kiittollisuudessa haluamme palvella Jumalaa ja säilyttää sen kalliin uskon, minkä hän on meille antanut. Amen.

*Markku Särelä, iltahartaus aikuis-
ten leirillä, heinäkuu 2005*

Vanhurskauttamisoppi ja koko Raamatun ilmoitus

Vaasa 23.8.2005, pastori Kimmo Närhi, Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Kalliit kristityt! Luterilainen uskonpuhdistus ja oikea luterilainen kirkko seisoo kahden perustavan asian varassa. Olemme tottuneet sanomaan niitä uskonpuhdistuksen pääperiaatteiksi. Ns, muotoperiaate on: "Yksin Raamattu". Sen merkitys voidaan pidemmin lausua Yksimielisyyden ohjeen sanoin: "Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeettalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: 'Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni' (Ps. 119). Pyhä Paavali sanoo: 'Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu' (Gal. 1)" (Yksimielisyyden ohje, Tiivistelmä, 1) Sisältöperiaate ilmaisee, kuinka pelastumme. Se kuuluu: "Ihminen pelastuu yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden."

Joidenkin mielessä voi herätä kysymys, miksi raamatuperiaatteen rinnalla on toinen periaate. Tämä kysymys voi syntyä ainakin kahdesta syystä. Ensiksi voidaan ajatella, eikö Raamattuun pitäytyminen sinänsä riittäisi. Toiseksi kysymys voi perustua ajatukseen, että Raamatusta puhutaan hyvin monista asioista. Miksi pelastuskysymys nostetaan muiden asioiden yläpuolelle omaksi periaateekseen? Ensimmäiseen kysymykseen vastaamme: Raamattuun pitäytyminen riittää, ja juuri se johdattaa meidät uskomaan pelastusta koskevan periaatteen. Toiseen kysymykseen vastaamme: Raamattu itse osoittaa pelastuskysymyksen olevan muita asioita tärkeämpi eli pääopinkohta.

1. Vanhurskauttamisperiaate on Raamatusta otettu

On pidettävä tarkoin kiinni siitä, että kaikki uskonkohdat ovat Raamatusta otettut. Tätä on sovellettava myös vanhurskauttamisoppiin. Tässä mielessä se on uskonkohta toisten uskonkohtien joukossa. Vanhurskauttamisoppiinkin soveltuvat sanat: "Vain Jumalan sana kelpaa uskonkohdan perustaksi, ei mikään muu, ei edes enkeli." (Schmalkaldenin opinkohdat II, 2, 15)

Tunnustuskirjojen pisin yksittäisen uskonkohdan käsittely on Augsburgin tunnustuksen puolustuksen 4. luku vanhurskauttamisesta. Tässä luvussa tuodaan runsain määrin esiin se, että vanhurskauttaminen yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden perustuu selviin raamatunkohtiin. Tässä yhteydessä voimme viitata vain muutamaa kohtaan. Ensiksi Apt. 13:38,39: "*Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.*"

Nämä sanat selvästi osoittavat, että tekojen tie on mahdoton autuuteen. Sen vasta-kohtana uskon tie Kristukseen antaa syntien anteeksiantamuksen ja kaikista lain tuomioista. (Vrt. Apol. IV, 97) Apol. IV 101:ssä viitataan Jes. 53:een ja sanotaan: *”Hänen tuntemisensa vanhurskauttaa monet.”* Mitä muuta Kristuksen tunteminen on kuin sitä, että tunnetaan hänen hyvät tekonsa, hänen lupauksensa, jotka hän evankeliumin välityksellä on levittänyt koko maailmaan. Näiden hyvien tekojen tunteminen taas on itse asiassa Kristukseen uskomista, sen uskomista, että Jumala varmasti täyttää, minkä on Kristuksen tähden luvannut.”

Nämä esimerkit lyhyesti perustelevat sen, että vanhurskauttamisperiaate perustuu Raamatun sanaan. Tästä luterilaiset uskonpuhdistajat pitivät kiinni. Tästä meidänkin tulee pitää kiinni sekä yllä mainittujen että monien tässä mainitsemattomien raamatunkohtien perusteella.

Myös se, että pidämme oppia vanhurskauttamisesta pääopinkohtana, on Raamatun mukainen johtopäätös. Apostoli Johannes sanoi lähellä evankeliuminsa loppua: *”Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään.”* (Joh. 20:31) Apostoli Paavali kirjoitti Timoteukselle: *”Jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.”* (2 Tim. 3:15) Kun apostoli Paavali luetteli juutalaisuuden etuja, hän sanoi Roomalaiskirjeen kolmannen luvun alussa: *”Ennen kaikkea se, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut.”* (Room. 3:2) Sen jälkeen hän opetti seikkaperäisesti vanhurskauttamisesta mm. Aabrahamin esimerkin avulla. Sen jälkeen hän sanoi: *”Ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että se (usko vanhurskaudeksi) hänelle luettiin, vaan myös meidän tähtemme, joille se on luettava, kun uskomme häneen, joka kuolleista herätti Jeesuksen, meidän Herramme, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.”* (Room. 4:23-25)

Näin siis Raamattu opettaa sekä vanhurskauttamisoppia sinänsä että myös sitä, että vanhurskauttaminen uskon kautta on sekä Kristuksen maailmaan tulemisen, hänen sovitustyönsä ja koko Raamatun kirjoituksen tarkoitus. Raamattu on siis annettu meille ennen muuta siksi, että uskoisimme Kristukseen ja pelastuisimme.

2. Vanhurskauttamisperiaatteen merkitys Raamatun selityksessä

Vanhurskauttamisperiaate ja sen tuntemus auttavat jäsentämään Raamattoa. Tällä on merkitystä erityisesti lain ja evankeliumin erottamisessa. Apol. IV, 5:ssä sanotaan: *”Koko Raamattu jakautuu kahteen pääosaan, lakiin ja lupauksiin.”* Tämä johdattaa ajattelemaan pääopinkohdan merkitystä myös uskon taistelun kannalta. Jumalan kymmenen käskyä vaativat meiltä täydellistä puhtautta ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Ne osoittavat, että tuo puhtaus meiltä puuttuu niin kauan kuin tarkataan meidän tekojamme. Lupaukset, nimittäin Raamatun sanat Kristuksen tulemisesta Vanhassa testamentissa, hänen sovitustyöstään meidän tähtemme

ja syntien anteeksiantamuksesta sekä hänen tulemisestaan tuomarina, joka vie omansa iankaikkiseen autuuteen, näyttävät todeksi sen, että syntiselle on tie auki taivaaseen uskossa Jeesukseen.

Tämän raamatunselityksiperiaatteen on määrä hallita paitsi Raamatun selittämistä myös seurakunnassa kuuluvaa saarnaa: “Me uskomme ja tunnustamme, että Jumalan seurakunnassa on yhä uudestaan aina maailman loppuun saakka uutterasti tähdennettävä näitä kumpaakin oppia, — — — Uuden liiton virkaan kuuluu saarnata lakia. Lain uhkauksin on katumattomat ihmiset saatava kauhistumaan, tuntemaan syntinsä ja tekemään parannus. Heitä ei saa kuitenkaan ajaa masennukseen eikä epätoivoon. Lakin on nimittäin ’kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme’ (Gal. 3). Se ei viittaa eikä ohjaa Kristuksesta pois vaan Kristukseen, joka on ’lain loppu’ (Room. 10). Saarnaamalla pyhää evankeliumia Herrastamme Kristuksesta sanankuulijoita on sitten myös lohdutettava ja rohkaistava. Heidän on saatava kuulla, että Jumala antaa heille Kristuksen kautta kaikki synnit anteeksi, jos he uskovat evankeliumin; Jumala ottaa heidät Kristuksen tähden lapsikseen sekä tekee heistä vanhurskaita ja autuaita. Tämä tapahtuu yksinomaan armosta, ansioita kyselemättä. Kuitenkaan he eivät saa käyttää Jumalan armoa väärin; he eivät saa tehdä syntiä armon toivossa. Tähän tapaan apostoli Paavali selvittää lain ja evankeliumin välistä eroa perusteellisesti ja väkevästi 2 Kor. 3.”

Vanhurskauttamisopista kiinni pitäminen johtaa siis Raamatun oikeaan selittämiseen ja myös oikeaan saarnaan. Lailla on oma välttämätön tehtävänsä kauhistaa syntisiä. Evankeliumi eli julistus vanhurskauttamisesta yksin Kristuksen tähden on vastaus lain aikaansaamaan synnintuntoon. Laki ja evankeliumi eivät myöskään ole tasavertaisia oppeja. Kristuksen sovitustyö on näet voitto kaikista lain vaatimuksista ja sen määräämistä rangaistuksista. Siksi evankeliumi on lakia suurempi, siksi Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo.

Edellä sanotusta seuraa, että pääopinkohtaan eli vanhurskauttamisoppiin viittaamalla voidaan todella raamatullisin perustein torjua monia harhoja. Esimerkiksi pyhien avuksi huutaminen tai kiirastulioppi voidaan pätevästi torjua sanomalla, että ne ovat pääopinkohdan vastaisia. Samoin mikä tahansa tekojen vaatimus syntien anteeksi saamiseksi voidaan torjua samalla perusteella. Toki voidaan kussakin mainitussa tapauksessa tuoda esiin lukuisia raamatunkohtia harhojen torjumiseksi ja tarvittaessa niin on tehtäväkin. Uskovaa ihmistä ja seurakuntaa kuitenkin käytännössä varjelee tietoisuus siitä, että kaikki, mikä sotii sitä vastaan, että synnit saadaan anteeksi yksin uskon kautta Kristukseen, on jo siitä syystä hylättävää.

Pääopinkohtaperiaatetta ei kuitenkaan voida käyttää raamatukritiikin puolustamiseksi. On torjuttava sellainen ajatus, että kun kerran pelastuminen yksin uskosta Kristukseen on pääasia ja Raamatun tarkoitus, voitaisiin luopua joistakin muista Raamatun opetuksista. Niinpä Luther selittää Raamatun kirjaimellista opetusta noudattaen luomisen ja sanoo: “Jumalan käskyt ja koko Raamattu todistavat Jumalan tehneen kuudessa päivässä taivaan ja maan ja kaikki, mitä niissä on.” (Ensimmäinen Mooseksen kirjan selitys 1-7, suom. Heikki Koskenniemi. Hä-

meenlinna 2004. s. 14. Alkuteksti WA 42,6) Tämän periaatteen mukaisesti Luther selittää myös luomista yksityiskohtaisemmin. Samoin tunnustus puhuu sekä Adamin ja Eevan lankeemuksesta (Yksimielisyyden ohje I, 9,13) että ensimmäisen evankeliumin lausumisesta (Apol. XII, 55, WA 42, 141) historiallisina tapahtumina. Täten seurakunnalla ei ole lupaa pääopinkohtaan viittaamalla sallia Jumalan sanan hylkäämistä muissa kohdin, vaan pääopinkohdasta kiinni pitäminen johdattaa pitämään kiinni koko Raamatun ilmoituksesta.

Näin pääopinkohtaperiaate merkitsee Raamatun käyttämistä oikealla Jumalan tarkoittamalla tavalla meidän pelastukseksemme. Samalla se johdattaa sanomaan apostoli Paavalin kanssa: *“Minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa.”* (Apt. 24:14).

3. Vanhurskauttamisopin ja raamattuperiaatteen yhteys ja suhde roomalaiskatoliseen kirkkoon

Yksi aiheeseemme liittyvä sovellusalue on suhde roomalaiskatoliseen kirkkoon. Luterilaiset uskonpuhdistajat erkaantuivat siitä ennen muuta siksi, että se ei opettanut vanhurskauttamisesta oikein. Jo uskonpuhdistuksen aikana oli selvästi havaittavissa, että roomalaiskatolinen traditio vaikutti paljon. Vaikka roomalaiskatoliset tunnustivat Raamatun Jumalan sanaksi, käytännössä oli omaksuttu hallitseviksi perimätiedon mukaisia asioita, pyhien avuksi huutamista, aneakauppaa ym.

Jo uskonpuhdistuksen aikana olisi roomalaiskatolisen kirkon todellinen puhdistuminen vaatinut oikean raamattuperiaatteen omaksumista ja Raamatun vastaisen tradition hylkäämistä. Vasta tällä tavoin olisi ollut mahdollista omaksua raamatullinen vanhurskauttamisoppi.

Nykyään tilanne on samanlainen kuin n. 500 vuotta sitten. Roomalaiskatolinen kirkko pitää traditiotaan osana Jumalan sanaa ja osittain tästä syystä sillä on myös väärä vanhurskauttamisoppi. Tätä taustaa vasten on ajateltava Luterilaisen maailmanliiton pyrkimyksiä yksimielisyyteen vanhurskauttamisopista Rooman kanssa. Tässä pyrkimyksessä on perustava virhe. Yksimielisyyys vanhurskauttamisesta ei ole mahdollista ilman ”yksin Raamattu” –periaatteeseen pitäytymistä. Luterilaisten seurakuntien tulee hylätä kaikki sellaiset pyrkimykset, joissa etsitään yksimielisyyttä vanhurskauttamisesta edes osittain muulla kuin yksin Raamatun perusteella. Se, että pidämme kiinni luterilaisista pääperiaatteista ja niiden erottamattomuudesta, johtaa roomalaiskatolisuuden hylkäämiseen. On myös todettava, että jo neuvottelut yksimielisyydestä vanhurskauttamisesta ilman molempien osapuolten pitäytymistä uskonpuhdistuksen muotoperiaatteeseen ovat joko tarkoituksettomia tai sitten ilmaisevat perustavaa laatua olevaa luopumusta luterilaisesta opista.

4. Yhteenveto

Uskonpuhdistuksen pääperiaatteisiin pitäytyessään luterilaiset kristityt ja seurakunnat tahtovat seurata Jumalan sanaa: *”Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus.”* (Ef. 2:19,20) Apostolien ja profeettojen perustus on Raamatun sana, jonka Jumala on heidän kauttaan antanut. Tämän sanan pääkohta on Kristuksessa tullut syntien anteeksiantamus. Niin kuin perustus ja kulmakivi kumpikin tarvitaan rakennuksessa, jollaiseen apostoli seurakuntaa vertaa, niin on välttämätöntä, että seurakunta pitäytyy molempiin uskonpuhdistuksen pääperiaatteisiin eli sekä yksin Raamattuun erehtymättömänä Jumalan sanana ja kristillisen opin ja elämän ainoana perustana että pelastuksen saamiseen yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Voidaan sanoa: jos ei ole toista, ei ole toistakaan. Toisaalta voidaan myös sanoa: kun on toinen, on väistämättä toinenkin. Pitäytykäämme siis yksin Raamattuun ja sen nojalla yksin Kristukseen ja hänen armoonsa.

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

9. LUKU, jatkoa

Jae 1. Kuorma, Herran sana, yli Hadrakin maan, ja Damaskoksen, johon se turvautuu.

1. Tähän asti olemme kuulleet profeetan lohduttaneen ja vahvistaneen arkoja pelästyneitä juutalaisia rakentamaan temppelin tulevan Kristuksen valtakunnan edeltäjäksi. Ja vaikka siihen luvataan ajallisia ja maallisia lahjoja, niin näitä lupauksia ei ole kuitenkaan pidettävä vähäisinä, koska ne ovat Jumalan sanoja ja niissä tuodaan esille suuria uskon esikuvia. Eräät, jotka teeskentelevät suurta hengellisyyttä, eivät kuitenkaan pidä näitä ajallisia lahjoja minkään arvoisina eivätkä näe, kuinka suuri usko näihin lupauksiin sisältyy. He tuijottavat hengellisiä lupauksia, eivätkä itse ole vielä hetkeksikään uskoneet, että Jumala ravitsee heidät leivällä ja juomalla. Sanon tämän taas sen vuoksi, ettei uskon esikuvia ja jumalallisia lupauksia sivuutettaisi vanhoissa [Raamatun] kertomuksissa niin kuin Origeneella ja Hieronymoksella on tapana, kuin ne olisivat kuolleita, hyödyttömiä kertomuksia ja täytyisi etsiä niistä jotakin suurempaa. Kun katsoo asioita, joita luvataan, niin ne tosin eivät ole muuta kuin ajallisia, maallisia lahjoja; mutta kun katsoo lupauksia, niin ne ovat eläviä, iankaikkisia Jumalan sanoja, jotka ovat vanhurskauttaneet ja tehneet autuaiksi ne, jotka siihen aikaan niihin uskoivat. Ja sellainen usko on suuri, vahva esikuva vahvistamaan meidän uskoamme.

2. Niin nyt tästä lähtien profeetta haluaa ennustaa, miten kaiken tämän jälkeen on käyvä ja kuinka Kristuksen pitää tuleman, johon tämä kaikki tähän asti on suunnattu temppeliä myöden. Ja vaikka tähän kohtaan on laadittu monenlaisia selityksiä, minusta kuitenkin tarkoitus ja lopputulos on, että ympäröivät maat ja juutalaisten naapurit, kuten Syyria ja Palestiina Damaskos, Tyyro, Sidon, Antiokia, Akkaron jne. kaupunkeineen tuhoutuvat ja nöyrytetään. Kuten ne ennen olivat Jerusalemin vihollisia ja sen vastustajia, niin tämän jälkeen niistä tulee sen ystäviä ja ottavat vastaan Kristuksen, kun hän tulee. Tätä tarkoittaa hänen sanansa: "Tämä on kuorma, josta Herra puhuu Hadrakista" jne. "Kuorma" profeetoilla taas merkitsee rangaistusta, kuten olemme kuulleet Habakukia selitettäessä [Hab. 1:1] ja Jeremialla [Jesajalla?] se on erityisen yleinen [Jer. 23:34,36,38; vrt. Jes. 13:1; 14:28; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1; 22:1]. Tämä kuorma ja rangaistus kuten tämän jälkeen seuraa on sitä, että ne tuhoetaan, poltetaan ja voitetaan.

3. 'Hadrak' on tuntematon sana eikä sitä ole missään muualla Raamatussa kuin vain tässä kohdassa. Nyt on kuitenkin varmaa, että sillä tarkoitetaan Syyrian maata, missä Damaskos on kuninkaan pääkaupunki. Olen sitä mieltä, että profeetta antaa tälle maalle uuden nimen, joka on koottu kahdesta sanasta *had* ja *rak*. *Had* merkitsee 'riemuita' ja *rak* 'hento' tai 'pehmeä'. Samoin kuin me saksalaiset sanomme naisista: hän on niin arka ja hauras, hän ei panisi kättään kylmään veteen, ellei hänen tekisi mieli. Profeetan tarkoitus on: Tämä on kuorma "Hadrakin maalle", aralle, repaleiselle maalle, joka tähän mennessä oli tottunut pelkkiin iloihin, hyviin päiviin ja kunniaan eikä koskaan halunnut pistää kättään kylmään veteen, ei kärsiä mitään pahaa eikä hankaluutta. Kerran sinulle tulee myös onnettomuus ja saat vieraan herran.

4. Hän mainitsee levoksi myös saman maan Damaskoksen. Sillä hepreassa kohta kuuluu: Ja yli Damaskoksen, joka on sen lepo. Olemme kääntäneet tämän: "johon se panee luottamuksensa", mikä onkin tekstin oikea merkitys, samoin kuin Jesaja 7:2 sanoo: Syyria lepää Efraimin varassa eli Syyria luottaa Efraimiin jne. Siis maa turvautui Syyriaan ja lepäsi Damaskoksen varassa, kuin jonkin lujan, mahtavan kaupungin varassa, jonka avulla se hyvinkin olisi turvassa ja suojassa ja voisi viettää hyviä päiviä.

Sillä Herran silmä katsoo ihmisiä, kaikkia Israelin sukukuntia.

Jätän heprean kielen asiantuntijoiden arvioitavaksi, onko tämä kohta käännetty oikein. Itse en ole varma, olenko osunut oikeaan. Heprealainen

teksti kuuluu: *quoniam Domini est oculus hominis et omnium tribuum Israel* [koska siis Herran silmä on ihmisten ja kaikkien Israelin sukukuntien]. Se voi antaa monta merkitystä, joita ei käy tässä luetteleminen. Pysyn siinä, että profeetta haluaisi sanoa ympäröivien maiden olevan yhtäläisesti Herran edessä kuin Israelin sukukunnat eikä kukaan voi häneltä piiloutua tai paeta. Sen vuoksi niin kuin hän rankaisi Israelin heimoja, niin eivät nämäkään maat jää rankaisematta.

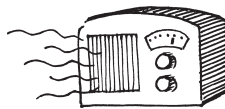
Ja 2. Ja myös Hamatia, joka on sen kanssa rajatusten.

6. Hamat on kaupunki, jota sittemmin sanotaan Antiokiaksi, jossa opetuslapsia ensiksi ruvettiin sanomaan kristityiksi, Apt. 11:26. Sama maa on rajatusten Syyrian ja Damaskoksen kaupungin kanssa. Sekin kuuluu Syyrian maahan. Kun kuorma käy yli Damaskoksen, se käy myös yli Antiokian, koska ne ovat niin lähekkäin. Sekä Tyyroa ja Siidonia, sillä ne ovat sangen viisaat.

7. Tyyro ja Siidon, molemmat meren rannalla, ovat myös Syyriassa ja rajakkain juutalaisten maan ja Damaskoksen kanssa. Ne olivat siihen aikaan myös lujia, rikkaita, mahtavia kaupunkoja, eivät kenenkään alamaisia. Ja hän sanoo: he ovat viisaita tai älykkäitä, ei hengellisesti, vaan maallisesti, nimitäin siten, että niillä oli arvokas hallinto, olivat rikkaita ja mahtavia. Epäilemättä niihin kuului viisaita, järkeviä ihmisiä. Niin myös Hesekiel 28:3 sanoo Tyyron ruhtinaan olevan Danielia viisaamman. Missä näet houkat ja tomppeilit hallitsevat, siellä ei ole vauraita kaupunkoja eikä maita.

jatkuu...

Lähimmäisenrakkaus

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 21.9.2002

Kysymys: Mikä Jumalan käsky koskee lähimmäisen rakkautta?

Vastaus: Kymmenestä käskystä seitsemän, nimittäin neljänestä kymmenen-teen, puhuvat meille lähimmäisistämme. Ne selittävät eri puolia siitä, mitä todellinen lähimmäisenrakkaus on. Kaikki ne käskyt sisältyvät kuitenkin yhteen ainoaan Vapahtajan opetukseen: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Tätä käskyä Vapahtaja teroitti kertomuksella laupiaasta samarialaisesta Luukkaan evankeliumin kymmenennessä luvussa.

K: Millaisessa asiayhteydessä Vapahtaja puhui laupiaasta samarialaisesta?

V: Vapahtajan opetus oli vastausta lainoppineen kysymykseen: *”Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?”* Lainopettaja tunsu ulkonaisesti lain. Hän myös kuvitteli, että lakia noudattamalla voisi pelastua. Kun Jeesus puhui laupiaasta samarialaisesta, hän opetti kahta asiaa. Toisaalta sitä, että rakkauden käskyyn todella kuuluu rakkaus kaikkia lähimmäisimme kohtaan. Toisaalta hänen opetuksensa osoitti, ettei lainopettaja eikä kukaan muukaan ole lakia täyttänyt eikä siis voi pelastua sen kautta.

K: Mitä Vapahtaja opetti lähimmäisenrakkaudesta kertomuksella laupiaasta samarialaisesta?

V: Tässä kohden on syytä lukea itse tuo kertomus: Jeesus sanoi: *”Eräs mies vaelssi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryöväreiden käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. Niin vaelssi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse. Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja sitoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: ‘Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.’ Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryöväreiden käsiin?”* Hän sanoi: *”Se, joka osoitti hänelle laupeutta.”* Niin Jeesus sanoi hänelle: *”Mene ja tee sinä samoin.”* (Luuk. 10)

K: Miten tässä käy ilmi, että kaikki ihmiset ovat lähimmäisiämme?

V: Kertomus osoittaa, että hädänalaista on autettava kyselemättä, miksi hän on joutunut pahaan tilanteeseensa. Hakattu mies oli kurja. Hän ei ollut sellainen, jota juutalainen pappi tai leeviläinen olisi mennyt auttamaan. Saattoi olla syytä ajatella, että mies olisi itse ollut syypää hätäänsä. Silti ohi kulkeminen oli väärin. Ne, jotka kulkivat ohi toista auttamatta, valikoivat jollakin väärällä perusteella sitä, ketä auttaisivat. Tämän Jeesus tässä kertomuksessa osoittaa vääräksi. Toiseksi se, että esikuvallinen mies on samarialainen, osoitti juutalaisille, että myös toista kansallisuutta olevia ihmisiä on rakastettava.

K: Milloin me voimme joutua tilanteeseen, jolloin olisi kiusaus jättää auttamatta toista?

V: Voimme nähdä puistossa avuttomana makaavan ihmisen. Voi näyttää siltä, että hän olisi itse hankkinut itselleen vaikeuksia. Syynä voivat olla alkoholi tai huumeet. Tällöin voi tulla kiusaus ajatella: omapa on syynsä, minä kuljen ohitse. Tämä ei kuitenkaan ole oikein. Ensinnäkään ei ole varmaa, että hätää kärsivä olisi siinä tilanteessa päihteiden tähden. Hän voi olla saanut sairaskohtauksen. Ja mikä vielä tärkeämpää, ihminen on lähimmäisemme sillä perusteella, että Jumala on luonut hänet. Se, että hän mahdollisesti on itse aiheuttanut vaikeuksia itselleen, ei muuta tätä tosiasiaa. On siis oikein mennä auttamaan toista, tarkistaa tilannetta ja auttaa. Talvipakkasella jo pelkkä pitkäaikainen oleminen ulkona on vaarallista. Sellaisesta on lähimmäistä varjeltava valikoimatta sen perusteella, kuka tai millainen hän on.

K: Mitä Vapahtaja opetti sillä, että hän otti oikeaksi esimerkiksi samarialaisen miehen teot?

V: Taustatietona on hyvä mainita, mitä juutalaiset ajattelivat samarialaisista.

Samarialaiset olivat paljolti muualta muuttaneiden jälkeläisiä, kansallisessa mielessä sekakansaa. He eivät noudattaneet juutalaisten tapoja. Tällaisten asioiden vuoksi juutalaiset pitivät itseään samarialaisia parempina ja halveksivat heitä. He ajattelivat, että historian ja kansallisen taustan erilaisuus antaisi syyn vihata toisia ja pitäytyä heistä erillään. Kun Vapahtaja otti esikuvaksi samarialaisen, hän osoitti, että lähimmäisiä ovat kaikki ihmiset kansallisuuteen katsomatta.

K: Missä tilanteessa me voisimme joutua kiusaukseen halveksia toista hänen kansallisuutensa tai syntyperänsä takia?

V: Kysymys voi tulla eteemme, kun ajatlemme suhdetta entisen Neuvostoliiton alueelta peräisin oleviin ihmisiin. Tuolla alueella monet ovat ateisteja. Kuiden vuosikymmenen takana on tilanne, jolloin Suomen olemassaolo oli uhattuna Neuvostoliiton hyökkäyksen vuoksi. Heidän äidinkieltensä saattaa tuntua meistä oudolta. Mitä opettaa Jumalan sana lähimmäisen rakkaudesta tällaisten asioiden äärellä? Mainituilla tekijöillä ei ole mitään merkitystä. Erot ja historian painolastit eivät vähääkään muuta sitä tosiasiaa, että nämä ihmiset ovat Jumalan luomistekoa ja siis meidän lähimmäisiämme. On siis oikein auttaa heitä heidän ajallisissa

tarpeissaan. On oikein pyrkiä viemään heille evankeliumia. Olemme saaneet myös kokea Jumalan suurta johdatusta, kun hän on avannut ovia lähetystyölle mainituilla alueilla. Jos siis ajalliset asiat johdattavat ihmisiä erilleen ja jopa tuottavat tunnetta vihollisuudesta, on sitä suurempi Jumalan käsky: rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

K: Millä tavalla kertomus laupiaasta samarialaisesta opettaa rakastamaan lähimmäistä?

V: Kertomus opettaa uhrautuvaa rakkautta. Samarialainen mies meni haavoille hakatun miehen luokse. Olisi aivan hyvin ollut mahdollista, että hakkaajat olisivat vielä olleet lähistöllä. Tästä syystä hän ei voinut olla varma omastakaan turvallisuudestaan. Hänellä oli mukanaan rahaa ja joitakin tarvikkeita, siis sellaista, mistä ryövärit olisivat hyvinkin voineet olla kiinnostuneita. Mies kuitenkin meni auttamaan ja antoi oman turvallisuutensa alttiiksi.

Valmius antaa itsensä alttiiksi on yksi osa lähimmäisen rakkautta. Käytännön elämässä tämä voi tulla esiin erilaisissa vaaratilanteissa. Uhrautuvaa rakkautta toisten puolesta oli se, kun sotiemme veteraanit puolustivat isänmaata itsensä vaaralle altistaen. Arkisemmissä tilanteissa näin voi käydä esimerkiksi silloin,

kun toinen on vaarassa hukkua. Pelastaja joutuu alttiiksi vaaralla. Kuitenkin on oikein rientää avuksi. Tällaisissa tilanteissa ei ole väärää itsensä vaaraan saattamista mennä auttamaan, vaan se on päinvastoin oikein ja Jumalan käskyn mukaisesti. Periaatteena voidaan sanoa: oikea lähimmäisen rakkaus johtaa siihen, että meidän itse vaaraan mieluummin kuin annamme toisen olla vaaratilanteessa.

K: Mitä kertomus osoittaa huolenpidosta silloin, kun suurin hätä on ohitse?

V: Samarialainen mies vei haavoille runnellun miehen majataloon saamaan hoitoa. Hän siis ei vain antanut ensiapua ja sitten jättänyt toista oman onnensa nojaan, vaan katsoi, että tämä saa hoitoa jatkuvasti. Kun auttaja sitten saattoi olla varma toisen saamasta hoidosta, hän jatkoi matkaansa omille asioilleen. Tähänkään ei huolenpito päättynyt. Mitä majatalon pitäjältä enemmän kului, sen laupias samarialainen maksaisi palatessaan. Täytyi varmistua siitä, että asia tulee hoidetuksi loppuun. Tällaiseen uupumattomaan, lähimmäistä pitkälläkin tähtäyksellä hoitavaan rakkauteen lähimmäistä kohtaan Jeesus meitä kehottaa ja käskää.

K: Kertomus laupiaasta samarialaisesta oli osa Jeesuksen vastausta kysymykseen: “Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?” Miten asia liittyy meidän pelastukseemme ja iankaikkisen elämän perimiseen?

V: Jeesuksen opetus on lain julistamista. Se opettaa, millaista on todellinen lähimmäisenrakkaus. Samalla se paljastaa, että kysymyksen esittänyt lainopettaja emmekä myöskään me ole täyttäneet Jumalan käskyä lähimmäisenrakkaudesta. Kuka on rakastanut lähimmäistä niin, ettei ole asettanut rakkaudelle rajoja? Kuka on aina ollut valmis uhrautumaan toisen puolesta? Kuka on huolehtinut toisesta riittävästi myös pitkällä tähtäyksellä? Kuka voisi siis pelastua sen tähden, että on rakastanut lähimmäistään oikein? Oikea vastaus on: ei kukaan ole näin tehnyt. Siksi käsky rakastaa lähimmäistä osoittaa meidät syntisiksi ja näyttää todeksi, että tarvitsemme syntien anteeksiantamuksen.

Toiselta puolen samarialaisen miehen teot johdattavat ajattelemaan Jeesuksen hyviä tekoja meitä kohtaan. Samarialainen mies ei jättänyt auttamatta toista, vaikka tämä ei apua ansainnut. Jeesus tuli pelastamaan meidät, jotka emme sitä ansaitse. Olemme rikkoneet Jumalan käskyt ja sillä perusteella ansainneet hänen vihansa. Jeesus kuitenkin tuli pelastajaksemme ja Vapahtajaksemme. Samarialainen mies altistui vaaraan auttaessaan hätää kärsivää. Jeesus ei ainoastaan altistunut vaaraan, vaan hän antoi henkensä meidän edestämme. Samarialainen mies piti huolta hätää kärsivästä pitkän aikaa. Raamattu sanoo Jeesuksesta: “*Kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti.*” (Joh. 13:1) Näin hän teki opetuslapsilleen ja samoin meille. Vapahtaja sanoi: “*Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.*” (Joh. 10:28) Näin meidät pelastaa Vapahtajan armo ja uskon kautta pääsemme perille iankaikkiseen autuuteen.

Kimmo Närhi

Parannussaarna ja Jumalan viha

Jumalan sanan mukaan pyhä ja vanhurskas Jumala vihaa syntiä ja synnintekijöitä ja on silti rakkaus. Näitä kahta asiaa järkiparkamme ei osaa sovittaa yhteen.

Edelleen Jumalan sana opettaa, että Jumala toisaalta on rakastanut meitä iankaikkisella rakkaudella, ja toisaalta se opettaa, että Kristus on lepyttänyt Jumalan vihan. Tätäkään turmeltunut järkiparkamme ei ymmärrä.

Edelleen Jumalan sana opettaa, että Kristus on sovittanut koko maailman synnit ja sen nojalla Jumala on jättänyt lukematta maailmalle syyksi sen synnit eli Jumala on vanhurskauttanut koko maailman. Ja kuitenkin Jumalan sana samalla opettaa, että Jumalan viha pysyy jokaisen päällä, joka ei usko Jeesukseen. Näitäkään emme luonnollisella järjellämme käsitä.

Edelleen Jumalan sana opettaa, että Jumala on muuttumaton ja että kuitenkin Kristus lepytti Jumalan vihan. Paradoksi tämäkin.

Näitä asioita on yritetty saattaa sopusointuun erilaisilla onnettomilla tavoilla. On esimerkiksi esitetty, ettei kukaan joudu helvettiin, vaan että kaikki pelastuvat (mm. Kylliäinen). On kielletty Kristuksen lepyttäneen Jumalan vihan, koska Jumala on iankaikkinen rakkaus eikä Jumalassa ole muutosta (esim. Wisconsinin synodin opetus antaa tällaisen kuvan). On opetettu, että Jumala tosin vihaa syntiä, mutta ei syntisiä. On kielletty yleinen vanhurskauttaminen, mikä on johtanut joko armon yleisyyden kieltämiseen tai siihen, että usko lisäisi jotakin Kristuksen täytettyyn työhön.

Kaikki nämä yritykset saattaa Raamatun vastakkaisilta vaikuttavat opetukset sopusointuun turmeltuneen järjen keinoin ovat johtaneet jonkin Raamatun opetuksen sivuuttamiseen tai kieltämiseen. Sillä tiellä joudutaan sellaiseen uskonnollisuuteen, missä Jumalan laki hylätään, synnintunto katoaa ja evankeliumi latistuu. Sen sijaan oikea luterilainen Raamatun selityseriaate on tämä: Kun kaksi Raamatun selvästi opettamaa asiaa näyttää olevan ristiriidassa keskenään, on kumpikin opetus jätettävä voimaan, ja nöyrästi tunnustettava, että emme osaa sovittaa niitä yhteen. Tällainen opetus säilyttää meidät synnintunnossa ja evankeliumin armonvälineissä synneistä päästävänä ja lohdullisena.

Edellä esitettyihin paradokseihin on kuitenkin olemassa Raamatun ja uskon mukainen selitys. Jumalan rakkaus on ilmestynyt syntisiä kohtaan Kristuksessa, ei ilman häntä. Se tarjotaan ja lahjoitetaan meille armonvälineissä, ei ilman niitä. Se otetaan vastaan uskolla ja hylätään epäuskolla. Raamattu sanoo selvästi: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä" (Joh. 3:36).

Tarvitaan parannussaarna. Se on lain ja evankeliumin julistusta. Se on Jumalan käsittämättömän, iankaikkisen rakkauden julistamista syntisiä kohtaan Kristuksessa. Se on kutsu omistaa uskolla Jumalan armo ja tulla käyttämään kaikkia armonvälineitä. Se on kutsu tulla pois Jumalan vihan alta armon alle, "suojaan suuren sovinnon".

Markku Särelä

“Tahdon puhua todistuksistasi”

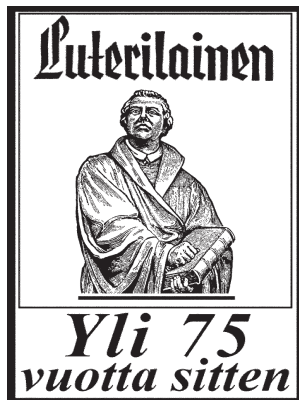
Luterilainen loka-marraskuu 1930

Julkaisemme seuraavassa sen puheen, jonka pastori Th. Reuter piti Saksan Vapaan Ev. Lut. Kirkon Saksin aluepiirin kokouksessa Leipzigissä kuluvan vuoden syyskuun 27 p:nä (Freikirche 1930 s.169). Tämä puhe vahvistakoon meidänkin uskoamme ja kristillistä toimintaamme. Toim.

Kunnianarvoiset ja rakkaat veljet Herrassa!

Me vietämme tänä vuonna yhdessä koko oikeauskoisen kirkon kanssa kaksinkertaista muistojuhlaa. Me juhlimme kirkkomme perustunnustuskirjan, *Augsburgin tunnustuksen* (1530) ja n.k. *Sovinnon kirjan* (1580) syntyä. Tähän jälkimmäiseen koottiin 350 vuotta sitten luterilaisen kirkon kaikki tunnustuskirjat. Näitten tunnustuskirjain oppi on puhdasta Pyhän Raamatun oppia ja sentähden me tunnustaudumme siihen. Me tahdomme myöskin näinä päivinä, jolloin me Saksin aluepiirin seurakuntien edustajina olemme tänne kokoontuneet yhdessä Leipzigin seurakuntamme jäsenten ja arvoisien vieraittemme kanssa, ylistää sitä Jumalan suurta armoa, jota hän on osoittanut kirkollensa uskonpuhdistuksen aikana ja jota hän yhä edelleen meille osoittaa.

Augsburgin tunnustuksen kautta astui luterilainen kirkko puhtaasti Jumalan sanan ja oikeitten sakramenttien kirkkona julkisuuteen. Sillä nuo

uskolliset tunnustajat, jotka silloin allekirjoittivat tämän tunnustuksen, eivät suinkaan tehneet sitä vain oman yksityisen uskonsa tunnustajina, vaan maittensa ja kaupunkiensä edustajina. Sen kautta he todistivat, että heidän maissaan ja kaupungeissaan olevat seurakunnat yksimielisesti tunnustautuivat tähän uskontunnustukseen. Oli Jumalan armotyö, että he niin rohkeasti tunnustivat uskonsa kaikesta siitä vaarasta välittämättä, joka heitä uhkasi paavin ja keisarin puolelta. Ja yhtäläinen Jumalan armotyö oli se, että luterilainen kirkko pysyi tälle tunnustukselle uskollisena ja että se riemuitsevalla uskolla kaikki sisäiset ja ulkoiset koetukset voittaen aina uudelleen vahvisti tämän ensimmäisen tunnustuksen kaikissa seuraavissa tunnustuskirjoissa – Sovinnon ohjeeseen saakka. Uskonpuhdistuksen kirkko oli siitä vakuuttunut, että se tunnustuksessaan vain lausui sitä, mitä Jumala itse sanassaan on varmana autuaaksi tekevänä oppina kaikille ihmisille ilmoittanut. Nuo uskolliset tunnustajat tahtoivat myös säilyttää tämän opin tuleville polville.

Tämän tunnustuksen tarkoitusta kuvatkoon esim. se raamatunlause, joka Sovinnon kirjassa on pantu Augsburgin tunnustuksen kansilehdelle. Se on Ps. 119:46 *“Ja minä tahdon puhua sinun todistuksistasi kuningasten kuullen, enkä häpeä.”* Tässä on seurattu kirkon uskonpuhdistajan, itse autuaan tohtori Lutherin esimerkkiä. Luther kirjoitti nim. Augsburgin tunnustuksen julkilukemisen jälkeen siitä m.m. seuraavasti: *“Olen erittäin iloinen siitä, että olen saanut elää tähän hetkeen asti, jolloin näin huomattut tunnustajat näin suuren kokouksen kuullen ovat julkisesti julistaneet Kristusta – tämän todella ihanan tunnustuksemme kautta. Ja siinä on toteutunut tämä sana: ‘Minä puhuin todistuksistasi kuningasten kuullen’ ja tämäkin toteutuu: ‘Minä en joudu häpeään’. Sillä ‘Joka tunnustaa minut ihmisten edessä (näin puhuu hän, joka ei valehtelee), hänet minä tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa’.”*

Tätä uskon-isiemme esikuvaa seurattaamme kiittäen Jumalaa sydämellisesti siitä, että hän on antanut meidän tulla osallisiksi tästä oikeasta tunnustuksesta. Sen merkitystä osoittaa meille ennenkaikkea se tosiasia, että se todella on tullut meidänkin omaksemme, vaikka elämmekin maailmassa, joka on niin syvästi langennut pois totuudesta. Onhan siinä tosin runsaastikin kirkkoja, jotka vetoavat tähän isien tunnustukseen. Ovathan tänä vuonna myös ne, jotka kirkoissaan rinnakkain sallivat luterilaista ja reformeerattua oppia, sekä puhtaasti reformoidut kirkot osallistuneet Augsburgin tunnustuksen muistojuhliin, niinkuin heidän isänsä aikanaan myös tahtoivat allekirjoittaa tämän tunnustuksen Augsburgin valtiopäivien yhte-

ydessä 400 vuotta sitten, jos vain meidän isämme (luterilaiset) olisivat siihen suostuneet. (He eivät sitä sallineet.) Ja täällä Saksissa maakirkko (*“kansankirkko”*) luettelee kirkkojärjestyksessään jopa *kaikki* luterilaisen kirkon tunnustuskirjat. Mutta meidän tulee pitää mielessämme, mitä niillä siinä tarkoitetaan. Rehelliset ihmiset pitäisivät selviönä, että kirkko sen mukaan yksimielisesti tunnustautuisi luterilaisen tunnustuksen kaikkeen oppiin. Mutta tämä ei ole maakirkon säännöksen tarkoitus. Päinvastoin sen kautta peitellen suojataan kaikkea poikkeamista Jumalan sanan opista ja samalla saadaan asia näyttämään siltä, kuin tuon tunnustuksen yhä edelleen olisi kirkon vallitseva oppi. Meidän ei tarvitse kysyä näiltä *“luterilaisilta”* muuta kuin joitakin opillisia pääkohtia päättäksemme tästä selvyYTEEN. Jos esim. kysymme, minkälaisena he pitävät Pyhää Raamattua, tunnustavatko he sen todella olevan Jumalan omaa sanaa, niin luterilainen tunnustuksemme kauttaaltaan tekee, tai tunnustavatko he, että Herramme Jeesus Kristus on tosi Jumala, joka meidän sijaisenamme sovitti Jumalan vihan ja meidät lunasti, niin tiedämme vastata, että he eivät suinkaan yksimielisesti tätä tunnusta. Näin ollen on heidän tunnustuksensa kuollut. *) Muistakaamme pitää Jumalan armolahjana sitä, että se *meidän keskuudessamme vielä* on elävä ja että me voimme samassa mielessä ja käsityksessä sitä tunnustaa Jumalan omana oppina ja että meillä tämän kautta on pelastusvarmuus Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.

Mutta tuo isien tunnustus olisi kuitenkin meille, jotka sen muistoa juhlimme, ankarasti syyttävä, jos me vain

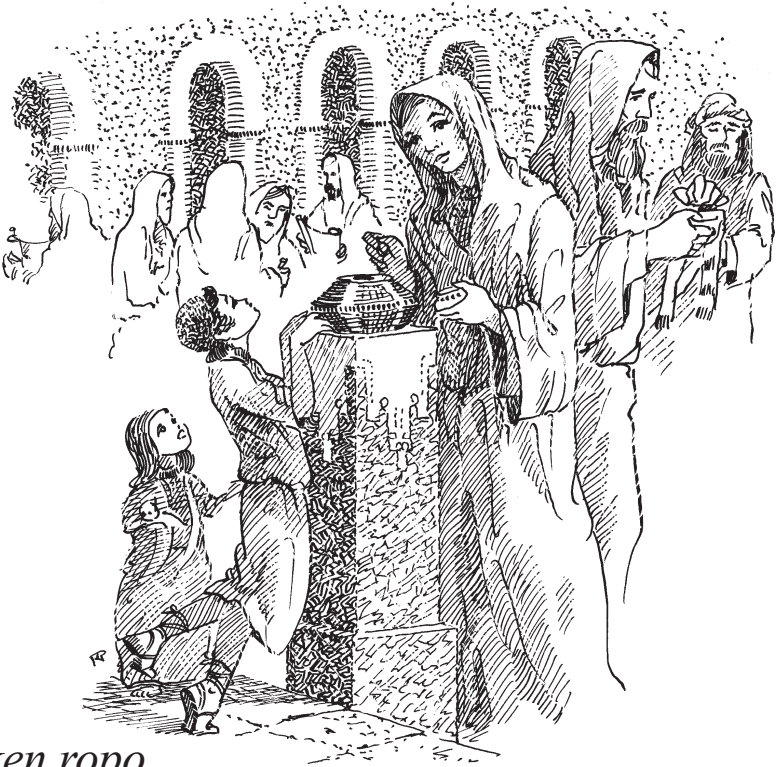
harrastaisimme sitä, että sen oppiin yhtyisimme, emmekä samalla huoleh-tisi siitä, että sitä kirkollisessa elämä-sämme teossa ja totuudessa toteut-taisimme. Meidän uskomme olisi eh-dottomasti ulkokullattu, jollei meidän keskuudessamme myös olisi havaitta-vissa uskon hedelmiä, jotka ilme-nisivät ankarana taisteluna syntiä vas-taan ja kaikkien hyvien tekojen puoles-ta. Täytyyhän meidän ennen kaikkea etsiä Jumalamme valtakuntaa, hänen rakasta kirkkoansa ja sen hyväksi uhrimme uhrata, niin että asetamme it-semme ja omaisuutemme hänen palve-lukseensa. Mutta kuka rohkenisi väit-tää olevansa Herransa palvelija? Mei-dän syntimme syyttävät meitä. Meidän täytyy tunnustaa ne Jumalallemme ja ansiottomina pyytää häneltä armoa. Me emme ole ansainneet sitä perintöä, jonka hän on antanut kulkeutua uskon-puhdistuksen ajoista asti käytettävä-ksemme. Vain tällaisessa mielessä ja tietoisuudessa voimme me myös lähes-tyä Jumalaamme ja Vapahtajaamme pyytäen, että hän päästäisi meidät synnistämme ja Pyhän Henkensä kaut-ta varustaisi meitä palvelemaan häntä uudella ilolla. Olkoon hän myös näinä päivinä meitä läsnä ja siunatkoon mei-tä niin, että kehoittaisimme toinen tois-tamme kaikella vakavuudella ja veljel-lisessä rakkaudessa ja että tätä kehoi-tusta myös mielellämme seuraisimme, niin että meidän keskuudessamme elä-mä olisi jatkuvasti lisääntyvässä mää-rässä sopusoinnussa opin kanssa – Ju-malan kiitokseksi ja kunniaksi.

Muistakaamme sitäkin, että meillä – samoin kuin koko Jeesuksen Kristuk-sen kirkolla – on vähän aikaa jäljellä työemme toimittamiseksi. Tämän maa-

ilman kauhistuttava jumalattomuus, niin monen kirkon lisääntyvä lankea-minen pois totuudesta, Kristuksen kir-kon (tosi-uskovaisten) hädänalainen asema täällä (Saksissa) ja vielä enem-män muissa maissa ja kaikki tämän ajan kurjuus osoittaa meille, että eläm-me viimeistä ahdistusten- aikaa. Äl-käämme antako tämän peljästyttää it-seämme, vaan pysykäämme sitä turvallisemmin uskossa ja tunnus-tuksessamme tietoisina siitä, että Her-ramme Jeesus Kristus nyt tahtoo täy-delliseksi saattaa kirkkonsa ja ottaa sen kirkkauteensa. Käyttäkäämme siis oi-kein sitä aikaa, jota Jumala meille vielä antaa.

Sentähden tahdomme lähestyä hän-tä rukouksessa sen psalmin sanoilla, jota isämme ovat käyttäneet tunnus-tuksensa esilauseena: “Herra, tapah-tukoon minulle armosi ja sinun pelas-tuksesi sanasi mukaan, että minä voi-sin vastata pilkkajiani, sillä minä luotan lupauksiisi. Älä ota totuuden sanaa peräti pois minun suustani, sillä minä odotan sinun oikeuksiasi! Minä tahdon alati pitää lakisi – aina ja iankaik-kisesti, ja vaeltaa vapaudessa, sillä minä etsin sinun asetuksiasi. Ja minä tahdon puhua sinun todistuksistasi kuningasten kuullen, enkä häpeä. Ja minä huvittelen itseäni sinun käskyis-täsi, joita minä rakastan, ja nostan kä-teni käskyjesi puoleen, joita minä ra-kastan, jatutkistelen sinun sääntöjäsi” (Ps. 119: 41-48). Amen.

*) Tämä arvostelu soveltuu myös kuvaamaan Suomen ev. lut. valtio-kirkon suhtautumista luterilaisen kir-kon Tunnustuskirjain oppiin. Toim.

Lesken ropo

Mark. 12: 35-44

Ja opettaessaan pyhäkössä Jeesus puhui edelleen ja sanoi: "Kuinka kirjanoppineet sanovat, että Kristus on Daavidin poika? Onhan Daavid itse sanonut Pyhässä Hengessä: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle.' Daavid itse sanoo häntä Herraksi; kuinka hän sitten on hänen poikansa?" Ja suuri kansanjoukko kuunteli häntä mielellään. Ja opettaessaan hän sanoi: "Varokaa kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat tervehdyksiä toreilla ja etumaisia istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa, noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman tuomion."

Ja hän istui vastapäätä uhriarkkia ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet rikkaat panivat paljon. Niin tuli köyhä leski ja pani kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. Ja hän kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. Sillä he kaikki panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken, mitä hänellä oli, koko elämisensä."

"Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita;"

Joh. 3: 1-21

Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: "Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." Nikodeemus sanoi hänelle: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?"

Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyttyä syntyä uudesti, ylhäältä. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt."

Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: "Kuinka tämä voi tapahtua?"

Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä! Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista? Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa. Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan

tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi.

Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen. Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat. Sillä jokainen, joka paha tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi. Mutta joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen tekonsa tulisivat julki, sillä ne ovat Jumalassa tehdyt."

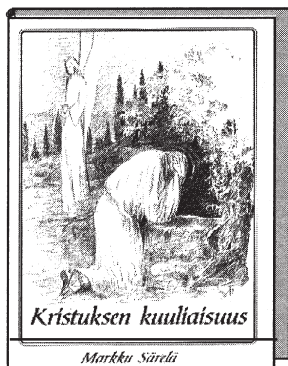
STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2004 Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2. Kehitysohin kulisista (Pälikkö)	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker) nid.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ irtonumero	2,50
Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen. Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa *Luther* vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Kansi ja kuva Kimmo Pälikkö. Käännös ja esipuhe Markku Särelä. Kovakantinen, 48s.

Kirjan hinta on 35,-

Kristuksen kuuliaisuus

Markku Särelän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenvedo siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Kirja on kovakantinen, sivuja siinä on 88. Kannen on suunnitellut Kimmo Pälikkö.

Kirjan hinta on 50,-

Taustaa 2, Kehitysopin kulisseista,

Esipuhe: professori *Matti Leisola*.

Kirjassa käsitellään aiheita, jotka ovat viime vuosina tulleet esille eri maissa tieteen opetuksen ja uuden historiantulkinnan alueella. Artikkelit ovat muutaman aukeaman mittaisia ja helposti ymmärrettäviä. Sisältö voi antaa virikkeitä sekä koulun että kodin piirissä käytävään keskusteluun elämän synnystä ja ihmiskunnan historiasta.

Lankasidos/kartonkikansi, 240 sivua, A5,

(ISBN 96599-4-3) **Ovh 10,- euroa**

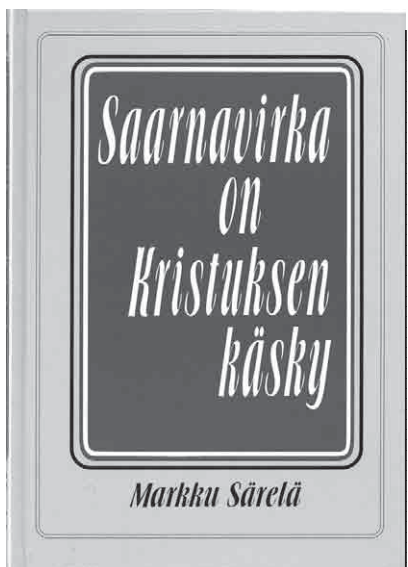
Molemmat Taustaa -kirjat ovat luettavissa verkkosivuilla: www.taustaa.fi

Markku Särelä:

Saarnavirka on Kristuksen käsky

Kysymys saarnavirasta on jo pitkään ollut ajankohtainen, ja sen ennakoidaan tulevan vieläkin ajankohtaisemmaksi. Onkin hämmästyttävää, ettei siitä ole maassamme julkaistu perusteellisempia opillisia teoksia, paitsi ne tri C. F. W. Waltherin kirkkoa ja virkaa koskevat teokset, jotka STLK on suomeksi toimittanut. Särelän kirja pyrkii tuomaan raamatullista lisäaineistoa Waltherin tarjoamaan materiaaliin ja ottamaan kantaa ajankohtaisiin virkaa koskeviin kysymyksiin. STLK:n julkaisut ovat lähes ainoita laajempia virkaa koskevia esityksiä suomen kielellä.

Franz Pieperin virkaa koskeva esitys Kristillisessä dogmatiikassa on opillisesti oikea ja asian teologisesti oikealla tavalla hahmotettava. Hän ei kuitenkaan ehtinyt käsitellä perusteellisesti kaikkia virkaa koskevia kysymyksiä. Eräs näistä kysymyksistä on Luterilaisten tunnustuskirjojen maininta siitä, että julkinen saarnavirka juontaa apostolinvirasta. Särelän kirjassa tämä tulee Raamatusta käsin osoituksi.

Lisäksi kirja ottaa kantaa mm. seuraaviin kysymyksiin: Onko ole-massa julkista saarnavirkaa koskeva Jumalan käsky vai onko se vapaan harkintavallan asia? Mikä ero on Vanhan liiton ja Uuden liiton saarnaviralla? Millainen virka saarnavirka on luonteeltaan (paimenvirka eli pastorin virka)? Millä keinoin saarnavirkaa hoidetaan (sanalla ja sakramenteilla)? Mihin virka tähtää (lauman muodostumiseen ja sen hoitoon)? Mikä merkitys on kutsulla? Ketkä kutsuvat saarnavirkaan? Mikä on paikallisseurakunta, mikä sen suhde muihin ja sen kutsumisoikeus? Mikä on seurakunnan ja viran välinen suhde avaintenvallasta puheen ollen? Milloin kutsun voi ottaa vastaan hyvällä omallatunnolla? Onko virkaa ilman laumaa? Mitä tarvitaan,

että meillä on oikea paimenvirka? Muita asioita: Virka ja antikristus. Virka ja sukupuoli. Paimenviran edellytykset. Virka ei ole aika-rajoitteinen. Milloin virasta voi erota tai erottaa. Virkaanvihkimys. Miten tulee ymmärtää 1 Kor. 12 – 14. Virka ja sakramentit. Diakonin toimi.

Kirjassa on virkaa koskeva terminologinen liite sivuilla 142 –

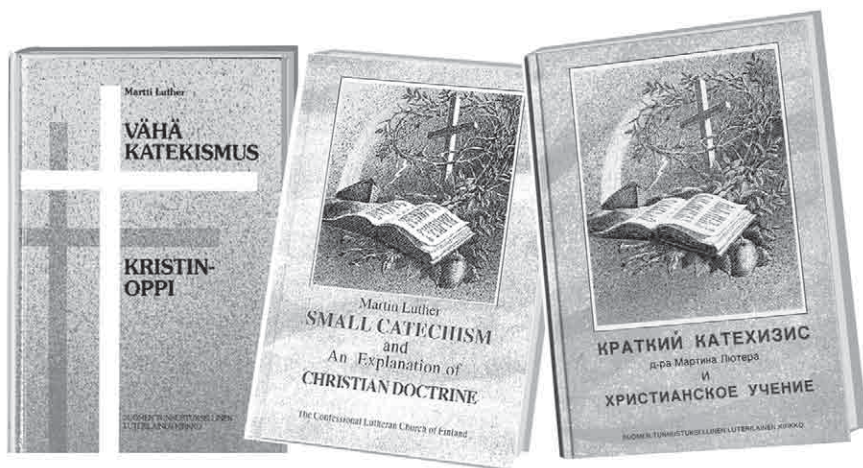
170, raamatunkohtein hakemisto sekä asiahakemisto, jonka lopussa on heprealaisten ja kreikkalaisten sanojen hakemisto.

Koko: A5, 188 sivua. Lanka-sidottu, laminoitu kaksivärinen kansi. Kansi ja kuvitus: Kimmo Pälikön. Ovh 17,- euroa

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

Jatkoa viime numeroon

TIE, TOTUUS JA ELÄMÄ

Mieheni työmaa vaihtuu pariksi viikoksi keskemälle Kiinaa, joten pakkaamme laukumme ja etsiydymme tupaten täydelle rautatieasemalle. Onneksi mukanamme on paikallisen työnantajan palkkaama tulkki, joka raijaa tiemme lippuluukulle ja ostaa sopivat paikkaliput meille kiinaa puhumattomille ummikoille. Seuraamme hänen perässään meluisia matkaajia kuhisevan aseman läpi oikealle laiturille ja oikeaan vaunuun oikeassa junassa, joka on juuri lähdössä. Ilman tulkkia emme varmasti olisi päässeet määrränpäähämme.

Illallisaikaan uuden hotellin ravintola on täyttynyt nälkäisistä vieraista. Tarjoilijat ohjaavatkin seurueemme pöytään, jossa jo istuu kolme aasialaista miestä. Nämä buddhalaisiin munkin-kaapuihin pukeutuneet herrat tervehtivät meitä kohteliaasti hymyillen. Noutopöydät notkuvat valtavista tarjottimista ja kulhoista täynnä värikkäitä höyrytettyjä kasviksia, lihapatoja, tulsia tofu- ja nuudeliruokia, keittoja ja hedelmiä. Lautanen kukkuroillaan palaan pöytäämme – ja hämmennyn.

Vastapäinen nuori munkki on kasviskeittolautasensa äärellä ristinyt kätensä ruokarukoukseen. Jään äänettömästi kummastelemaan, kenelle hän osoittaa kiitoksensa.

”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” Jeesuksen sanat seisauttavat, ja samalla lohduttavatkin: On vain yksi perille vievä tie, vain yksi varma totuus ja yksi elämä – ikuinen. Vaikka munkkimiehen näkyvä uskonollisuus voisikin tuntua hurskaalta omaan arkuuteeni verrattuna, ”kaikki — saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” Meitä kompuroivia köyhiä kutsutaan: ”Tulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää.” Ei velanottoa eikä osamaksusitoumuksia. Pyhän Hengen antaman uskon lahjan kautta jokainen saa ilmaiseksi kaikkein kalleimman armolahjan, syntien anteeksiantamuksen.

Outi Lappalainen

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 9.10. ja 13.11. *Poikkeus: ei jumalanpalvelusta* 6.11. Nuorten ilta pe 21.10. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 22.10. ja 19.11. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 8.10. klo 10. Ke 16.11. (HPE) klo 18. La 3.12. klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 2.10., 16.10. (HPE), 30.10., 13.11. ja 27.11. (HPE) klo 12.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 16.10. ja 20.11. klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 8.10., 12.11. (HPE) ja 3.12. klo 15.30. *Esirippikoulu* joka kerralla tilaisuuden yhteydessä. *Lasten iltapäivä* 12.11. klo 11.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 13.10 (HPE) ja 24.11. (HPE) klo 18.

Joensuu / Kontiolahti: *Jumalanpalvelus* ke 12.10. klo 18 (HPE) ja 23.11. klo 18 (HPE)

Koskenpää pe 9.12. (HPE) klo 13. Tien-sivussa.

Kyyjärvi la 19.11. Martti ja Kyllikki Lehtolalla.

Haapamäki pe 18.11. klo 13.

Karstula la 10.12. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 1.10. klo 18 (HPE) Reino ja Tuula Rantasella. La 10.12. klo 18 (HPE)

Äänekoski la 1.10. klo 13.

Hankasalmi la 19.11. klo 18.

Tyrnävä pe 25.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi la 26.11. (HPE) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 9.10., 13.11. ja 11.12. *Jumalanpalvelusta ei ole su 6.11. Raamattutunti* to 17.11. klo 15. *Teemailta* to 20.10. 18. *Seurakuntailta* ke 5.10., 2.11. ja 7.12. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 8.10. ja 17.12. klo 14. *Uskonpuhdistusjuhla* la 5.11.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 2.10., 20.11. (HPE) ja 18.12. klo 11. *Raamattutunti* ke 19.10. klo 18.

Yhteisiä tapahtumia

Uskonpuhdistusjuhla 5.11. Lahdessa
Joululeiri lapsille ja nuorille 28.-31.12. Siitamajalla

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Avoliitto on Jumalan säätämä, Martti Luther.....	278
Uskonpuhdistuksen lahja ja velvoitus, KN.....	279
“Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita.”, MS.....	281
Mikä on raittiin kristityn puku, MS.....	289
Vanhurskauttamisoppi ja koko Raamatun ilmoitus, KN.....	292
Profeetta Sakarjan selitys, Sak 9:1-2, Martti Luther.....	297
Lähimmäisenrakkaus/Radio Moreeni, KN.....	299
Parannussaarna ja Jumalan viha, MS.....	303
“Tahdon puhua todistuksistasi”, Th. Reuter.....	304
Mark. 12: 35-44, Lesken ropo.....	307
Joh. 3: 1-21, "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita;".....	308
Reissumiehen päiväkirja, jatkoa. OL	314
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	315
Kansi: auringolle annettiin valta paahtaa ihmisiä tulella, Ilm. 16:8 Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle
54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.
Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: **www.luterilainen.com***

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy